

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 422

Het Diamanten-Consortium.

25

HET DIAMANTEN-CONSORTIUM.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I

Men praat over juweelen.

Sedert eenige dagen werd er op de beurs te Londen druk gesproken over een zeer groote partij diamanten, welke te Rome in commissie waren gegeven door een vrij geheimzinnig Russisch personage, die zich zooveel mogelijk achter de schermen wilde houden, maar in wien men een agent van een der weinige leden van het geslacht Romanoff vermoedde, aan wien het geluk was, hun leven in veiligheid te brengen, toen het ongelukkige Russland in een zee van bloed dreigde te versmoren.

Wel wist men met nauwkeurigheid den naam te noemen van de firma, aan wie deze geheimzinnige personage de kostbare diamanten in commissie had gegeven, de heeren Ponci en Stefano, die een uitgebreiden commissiehandel in edelgesteenten dreven, en wier naam tot zelfs in Londen in financieele kringen, maar vooral bij de juweliers alom bekend was.

Wat de waarde van de diamanten betrof — daarentrent deden fantastische geruchten de ronde, maar niemand wist er eigenlijk het fijne van.

De een schatte haar waarde op ongeveer 3 000 000

Lire, een ander verklaarde, dat dit bedrag veel te laag getaxeerd was, en dat de kostbare steenen tezamen een waarde van minstens een half miljoen pond Sterling vertegenwoordigden.

Tusschen deze beide uitersten schommelden de beramingen heen en weer.

Met juistheid kon echter niemand iets zeggen, om de eenvoudige reden dat niemand de diamanten gezien had, en dat de heeren Ponci en Stefano tot dusverre een streng stilzwijgen in acht hadden genomen aangaande de kostbaarheden, die hun waren toevertrouwd.

Toch zouden zij tenslotte wel wat los moeten laten, want iedereen begreep, dat zij de diamanten niet onder hun berusting hadden genomen om ze in hun safe weg te sluiten, maar wel om ze, in opdracht van hun lastgever, wie hij dan ook zijn mocht, aan den man te brengen.

Dan deed zich de vraag voor, of er wel een juwelier in geheel Londen te vinden was, bereid, de geheele collectie geheel alleen te koopen — en er dus ook alleen de risico van te dragen.

Zeker er waren in Londen wel een dozijn juweliërs aan te wijzen, rijk genoeg, om de collectie te kunnen aankopen, maar ook zij zouden nog wel eens aarzelen.

In ieder geval zou men de juweelen eerst willen bezichtigen, of althans nauwkeurige inlichtingen en beschrijvingen ontvangen.

Gold het hier inderdaad de diamanten van een der Romanoffs, dan was een nadere beschrijving overbodig, want iedere juwelier, dien naam waardig, kende alle juweelen, die in handen waren van de leden der Europeesche vorstenhuizen — onverschillig of zij nog regeerden, of reeds door de revolutie waren weggevaagd.

Onder de personen, die niet weinig belang stelden in deze geruchten, bevonden zich ook John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend, Charly Brand.

De Gentleman-Inbreker had zich een week rust gegund, na eenige vrij gevaarlijke avonturen, en was nu beziel met nieuwen ijver, en het verlangen naar nieuwe heldendaden.

Het was in den morgen van een schoonen dag, toen de beide vrienden tegenover elkander zaten in de zonnige, tamelijk groote eetkamer van een fraai huis in de Regent Street, hetwelk Raffles sedert eenige jaren bewoonde onder den naam van Lord William Aberdeen, als hoedanig hij bekend stond als een eenigszins zonderlinge, tamelijk menschen-schuwe filantroop, die zeer groote sommen besteedde aan liefdadige doeleinden.

Raffles was dien morgen blijkbaar uitstekend gehumeurd, hij had zich het ontbijt goed laten smaken, dat eenigen tijd te voren was opgediend door Gaston, den grijzen, trouwen kamerbediende, die reeds lange jaren in dienst was van Zijne Lordschap, zonder ooit het minste vermoeden te hebben gekoesterd van zijn ware identiteit.

Hij had zich nu achterover in zijn stoel laten vallen, en hield zijn grijze doordringende oogen strak gevestigd op het gelaat van Charly, die juist tegenover hem zat, en met kleine teugjes zijn groote kop thee leegdrank.

„Iets naders omtrent de diamanten?” vroeg Raffles toen, met een langen haal aan zijn sigaret.

Charly zette den ledigen kop van fijn Chineesch porcelein bedachtzaam neder en antwoordde toen:

„Ik heb verscheidene beursmensen gesproken, die geacht kunnen worden op de hoogte te zijn, maar

zij wisten niet veel bijzonders mede te deelen.”

„Het is toch nog altijd niet bekend, van wien de diamanten eigenlijk afkomstig zijn?”

„Nee. Daaromtrent tast men nog altijd in het duister!”

„Maar als Ponci en Stefano de steenen willen verkoopen, dan zullen zij toch moeten eindigen ze te laten zien, en dan zullen de juweliërs, die hun vak grondig kennen, ze spoedig genoeg herkennen, dunkt mij.”

„Algemeen gelooft men inderdaad, Raffles, dat de diamanten hebben toebehoord aan een der grootvorsten, die ze bijtijds over de grens heeft weten te smokkelen, voor de bolsjewiki er beslag op konden leggen.”

„Maar die grootvorsten zijn tot den laatste toe vermoord!” riep Raffles uit. „Al de broeders van den zwakken, beklagenswaardigen Tsaar hebben zijn lot moeten deelen, evenals zijn ongelukkige vrouw, en de ellendelingen van wie men zou kunnen begrijpen, dat zij den man uit den weg ruimen, wiens aanwezigheid steeds gevaar moest opleveren voor de duurzaamheid van het bolsjewisme, hebben zelfs zijn dochters, vrouwen in den bloei van haar jeugd, niet gespaard, maar hen koelbloedig als beesten geslacht! Maar laten wij niet afdwalen! Ik zou wel eens willen weten, hoe die diamanten veilig over de Italiaansche grens zijn gekomen.”

„Het is toch niet onmogelijk, Raffles, dat een van de grootvorsten, wie dan ook, het onheil heeft zien aankomen, en bijtijds de diamanten in veiligheid heeft weten te brengen — of het heeft laten doen.”

„Eigenlijk gezegd, komt het er ook weinig op aan, Charly!” hernam Raffles schouderophalend. „De hoofdzaak is, dat de steenen thans bij Ponci zijn en dat ik al mijn best zal doen, ze van eigenaar te doen veranderen.”

„Het zal ditmaal heel, heel moeilijk zijn,” zeide Charly hoofdschuddend. „Ponci en Stefano staan er voor bekend, dat hun kluizen in stevigheid en veiligheid niet onderdoen voor die van de Bank van Engeland! Men acht het algemeen zoo goed als onmogelijk, bij hen in te breken.”

„Is het al eens geprobeerd?” vroeg Raffles droogjes.

„Dat niet! Maar daarin zie ik het bewijs, dat de Romeinsche inbrekers het verloren moeite achten, zulk een poging te ondernemen! De alarminrichting moet het volmaakte naderen, en zelfs al zouden alle

schellen weigeren, dan zou het nog volkomen onmogelijk zijn, de zware deuren van beton en staal aan te tasten — tenminste wanneer men geen zware dynamietlading zou willen gebruiken — en dat is niet geheel en al zonder gevaar voor degenen die er gebruik van maken!”

„Intusschen, Charly, moet die deur toch op de een of andere wijze geopend kunnen worden!”

„Dat spreekt vanzelf, maar er is heel wat voor nodig, voor het zoover is! Er is geen sprake van, de deur met de hand open te trekken — dat geschiedt naar ik vernomen heb, door middel van waterkracht en electriciteit. Maar het helpt natuurlijk niets of men aan de hefboomen draait, zoolang men het slot niet heeft weten te openen! Neen waarlijk, Raffles — het zou volstrekt nuttelooze arbeid zijn, je zoudt je tijd vruchteloos offeren, wanneer je wilde trachten, daarbinnen te dringen! Je weet, dat ik de grootste bewondering koester voor je bekwaamheid, brandkasten te openen, die... aan iemand anders toebehoorden, maar aan alles is een grens. En nu heb ik nog niet eens gesproken van de bewaking, die zoodanig is ingericht, dat er altijd minstens twee mannen in de onmiddellijke nabijheid van de safe aanwezig zijn! Natuurlijk zou het ook hun onmogelijk zijn daarbinnen te gaan, zonder een sleutel — en zonder het geheim van het letterslot te kennen!”

Raffles had glimlachend toegelisterd, en zeide nu:

„Je hebt me wel niet overtuigd, Charly, maar je weet, hoe gemakzuchtig ik ben, en hoe gaarne ik altijd den minst bezwaarlijken weg volg! Welnu, ik erken, dat de kluis van de heeren Ponci en Stefano inderdaad heel moeilijk te forceeren is — ik ga zelfs verder, en ik geloof oprecht dat het bijna onmogelijk is — bijna, versta je me? Een grootere concessie doe ik niet! En als je mij maar een paar weken kon geven, om daarginds een en ander nauwkeurig te bestudeeren, dan geloof ik, dat ik, zonder grootspraak, je zou kunnen toonen hoe geen enkele kluis ter wereld volstrekt onaantastbaar is! En de reden daarvan ligt voor de hand — een kluis is een voorwerp, om er iets in te bewaren, en zij moet dus noodzakelijk een ingang hebben, of het nu een valdeur, een rolluik, of een gewone draaideur is. De deur, mijn waarde, is ten alle tijden de zwakke plek geweest van iedere brandkast en ook van een kluis, die toch feitelijk niets anders is dan een brandkast in het groot! Vraag het maar eens aan alle brandkastenfabrikanten,

en zij zullen het bevestigen! Behoefde men geen deuren in een brandkast te maken — ja, dan had men niets anders te doen dan een rond, hollen kogel te vervaardigen met massieve wanden van een paar voet dik, die zelfs aan de beste werktuigen weerstand zouden kunnen bieden! Die drommelsche deur, Charly — die is de nachtmerrie van alle brandkastenfabrikanten! En wat de bewaking betreft — wel, die wordt toch slechts aan menschen toevertrouwd, nietwaar? En ook menschen hebben hun zwakheden, die men slechts behoeft te vinden! Ik zie niet in, waarom ik moet aannemen, dat de bewaker van een safe veilloos moet zijn, het type van een mensch, zooals hij eigenlijk zijn moest! Welnu, door de zwakheden uit te buiten moet men er ten slotte inslagen, tot in het binnenste der safe door te dringen!”

„Wel te verstaan, Raffles — als men het geheim van het letterslot kent!”

„Dat spreekt vanzelf!” beaamde Raffles. „Als men dat niet kent, is alle moeite vruchteloos, omdat er geen andere middel is, zulk een zware deur, die soms een paar ton weegt, open te krijgen, maar ook dat geheim is te doorgronden — er bestaan geen ondoorgrondelijke geheimen, Charly! En toch — ik zal dezen weg niet inslaan, om geen enkele andere reden dan dat hij te lang duurt! Zeer waarschijnlijk worden de juweelen reeds binnen een week verkocht, want er zullen zich natuurlijk gegadigden voordoen, en die tijd is voor mij te kort om een studie van het onderwerp te kunnen maken! Wij zullen dus een anderen weg moeten inslaan!”

„Ik ben nieuwsgierig naar wat je denkt te doen, Raffles!” zeide Charly, de ellebogen op de tafel gesteund, en de kin in de handen begraven.

„Het is niet heel ingewikkeld, mijn jongen!” zeide Raffles schouderophalend. „Wanneer men juweelen koopt, en men woont in Londen, dan moeten ze vervoerd worden — en hierbij hebben wij alweer een zwakke plek! Niets zoo gevaarlijk als het overbrengen van juweelen! Men kan ze bewaren in een portefeuille in zijn binnenzak, in een geheime tasch, tegen de binnenzijde van zijn jas genaaid, in een citybag, een reisvalies — werkelijk veilig zijn zij nergens! Men leest in den laatsten tijd herhaaldelijk van juweelendiefstallen, die in den trein hebben plaats gehad, en menigmaal gaat het daarbij om bedragen van honderdduizenden! Welnu, ik zal de laatste zijn, die mij daarover verbaast, want ik

weet uit ervaring, dat in trein en in boot, mits men slechts over wat tijd kon beschikken, de gunstigste plekken zijn, welke men zich kan indenken, om zich van de kostbare zaken meester te maken — met uitzondering misschien van een hotel! Maar ook dan moet een dief volkomen tot in de bijzonderheden op de hoogte zijn van de omstandigheden, waaronder het vervoer van de juweelen zal plaats hebben. En ik erken, dat is het moeilijkste gedeelte van zijn taak! In dit geval is er mij veel aan gelegen, te ontdekken, wie de juweelen zullen koopen! Daarom juist had ik je gevraagd, een oogje in het zeil te houden, en goed na te gaan, wat men op de Beurs alzoo zegt — en vooral bij de groote juweliers!”

„Ik zal je zeggen wat ik weet, Raffles! Men mompelt, dat zich te Amsterdam reeds een consortium heeft gevormd, dat over een zeer groot kapitaal beschikt, en het plan heeft, de geheele verzameling diamanten aan te koopen! Men zegt verder, dat Ponci en Stefano blijkbaar wel ooren hebben naar het aanbod, door dit consortium gedaan!”

„En heb je de waarheid van dat gerucht kunnen nagaan?”

„Nog niet, maar ik hoop het in den loop van dezen dag nog te doen!

Wat zijn je plannen als het bewaarheid mocht worden?”

„Natuurlijk vertrekken wij onmiddellijk naar Amsterdam, en trachten ons daar op de hoogte te stellen! Wel, het zal mij een genoegen zijn, die schoone stad weer eens te zien, die voor mij altijd groote aantrekkelijkheid heeft gehad — ook als tourist!”

„En verder?”

„Verder? De rest wijst het van zelf uit! Wij zullen de heeren eenvoudig nareizen, wij vergezellen hen naar Rome, wij trachten achter hun plannen te komen, en wij handelen dienovereenkomstig. Eenmaal zullen zij terug moeten keeren, met de diamanten in hun bezit, en dan hoop ik mijn slag te kunnen slaan!”

„Het is mij echter niet recht duidelijk, Raffles, hoe je de plannen van de Amsterdamsche diamant-handelaren tracht te ontdekken,” vervolgde Charly na even te hebben nagedacht.

„O, daar zijn wel middelen op!” hernam Raffles met een geruststellend gebaar. „Je hebt natuurlijk wel eens van de diamant-beurs gehoord, waar die heeren meestal bijeenkomen — en het kan toch niet zoo moeilijk zijn, daar iets van hun plannen te vernemen! Ik versta genoeg van de taal van Vondel om alles te begijpen, wat daarin gezegd wordt! Het spreken gaat mij een weinig minder goed, maar ik ben toch nimmer een Hollander tegen gekomen, die niet aanstonds begreep, wat ik bedoelde.”

Raffles was opgestaan, rekte zich eens flink uit, keek door het groote openstaande raam in den tuin, waar alles groeide en bloeide, en waar de tuinman bezig was, de paden bij te harken, en riep toen uit:

„Het is verrukkelijk weder, Charly! Wij moesten voor het oogenblik de zaken maar eens een paar uur laten rusten, en eens kijken hoe het op de Theems is! Ik denk dat wij al heel wat roeiboeten, zeilschuiten en motorbootjes op het water zullen zien! Wees zoo goed om Henderson te waarschuwen, opdat hij de motorboot gereed maakt — ik heb er behoefte aan, mijn longen met frissche lucht te vullen.”

Wenscht ge een fijne cigaret?
Keept Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

Naar Amsterdam.

Dienzelfden avond nog kon Charly, die den geheelen middag buitenshuis had doorgebracht, Raffles zekerheid geven aangaande de zaak van de diamanten.

Het stond vast, dat zich juist den dag te voren te Amsterdam een consortium had gevormd, bestaande uit vijf commissionairs in diamanten, en dat hun bod op de juweelen reeds door Ponci en Stefano was aangenomen, zoodat de Londensche juweliers zich verder geen moeite meer behoeften te geven.

Wilden zij de diamanten toch nog in hun bezit krijgen, dan zouden zij zich moeten wenden tot de Amsterdamsche heeren, die ze hun zeker wel zouden willen afstaan — tegen een behoorlijke winst!

Niet zoodra had Charly dit aan Raffles medege-deeld, of deze maakte zijn toebereidselen.

Het was iets voor zeven uur, toen Charly zijn rapport uitbracht aan den Gentleman-Inbreker — en een uur later, nadat zij snel gedineerd hadden, bevonden de beide vrienden zich op weg naar Queensbrough, gezeten in een der snelste auto's, waarover Raffles beschikte, en die bestuurd werd door James Henderson, den trouwen chauffeur, die reeds aan talrijke avonturen van den Grooten Onbekende, en dan de gevaarlijkste, had deelgenomen.

Raffles was voornemens, gebruik te maken van de nachtboot, die van Queensbrough op Vlissingen vaart.

En zij bereikten eerstgenoemde havenplaats nog juist bijtijds, om de auto te doen inladen en zich te laten inschepen.

Zooals steeds bij dergelijke ondernemingen had Raffles zijn naam veranderd, evenals dien van Charly Brand.

Zij reisden thans als rijke touristen, en hun verschijning aan boord kon in dit seizoen volstrekt geen verwondering baren.

Weliswaar werd er van de nachtboot nu bijna uitsluitend gebruik gemaakt door zakenlieden, die zoo weinig mogelijk tijd wilden verliezen, en den nacht al reizende doorbrachten, maar toch bevonden zich met hen een dozijn andere plezierreizigers aan boord van het confortabel ingerichte schip.

De boot vertrok om half tien in den avond, en men rekende er op, dat zij den volgenden morgen om half vijf te Vlissingen zou aankomen.

Het was een verrukkelijke nacht, en slechts met moeite konden Raffles en Charly besluiten, hun plekje bij de verschansing te verlaten, teneinde althans eenige uren nachtrust te genieten.

Toen zij om vier uur door den hofmeester gewekt werden, en, na snel hun toilet gemaakt te hebben, het dek betraden, was de zon juist opgekomen en de Zeeuwsche kust was in het gezicht.

Een kwartier later waren de torens van Vlissingen duidelijk te zien, en nauwkeurig op tijd meerde de Kanaalboot aan haar steiger.

De loopplanken werden uitgelegd, en de reizigers konden zich, nadat hun bagage gevisiteerd was, aan wal begeven.

Raffles en Charly hadden met opzet het allernoodzakelijkste medegenomen, uitsluitend handbagage, teneinde zoo weinig mogelijk in hun bewegingen belemmerd te worden.

De beide vrienden hadden een wandeling langs de prachtige kade gemaakt, zij hadden het standbeeld van Michiel Adriaanszoon de Ruijter bezichtigd, en zij hadden hun ontbijt gebruikt in een van de hotels aan de haven, die op het internationalereizigersvervoer zijn ingericht, en dag en nacht open blijven.

Het was ongeveer acht uur in den morgen, en alles beloofde een verrukkelijken dag, toen de drie mannen in de auto plaats namen, welke intusschen onder het wakend oog van Henderson, den reusachtigen chauffeur, op den vasten wal was overgeladen.

Daar Raffles hier den weg uitmuntend kende, was hij het, die het eerst aan het stuurwiel plaats nam, terwijl Charly naast hem ging zitten, en James Henderson den geheelen wagen voor zich alleen kreeg.

Zonder zelfs naar den weg behoeven te vragen, sloeg Raffles den weg in naar Middelburg — een afstand van iets meer dan zes en een halve kilometer.

Vandaar ging de tocht naar Arnemuiden, en even later moesten zij de brug over het Sloe passeeren — het breede water, dat Walcheren van Beveland scheidt.

Zonder zich ergens op te houden, snelde de auto naar den fraaien straatweg op Goes toe, om vandaar over Schore en Kruijningen, Krabbendijke en Rillandbath de smalle landtong te bereiken, welke Beveland verbindt met de provincie Noord-Brabant.

De beide vrienden hadden al dien tijd weinig gepraat, want al hun aandacht was voor het landschap, hetwelk zij doorkruisten, en hetwelk voor de beide Engelschen wel groote bekoring moest hebben met zijn sappige weiden, zijn polders, zijn dijken en zijn vaarten, die hier en daar zelfs boven het peil van de polders lagen, waarin honderden koeien rustig te grazen stonden.

Het was ongeveer een uur in den middag, toen de auto Bergen op Zoom binnenreed.

En in dit schilderachtige oude stadje, met zijn mooie, middeleeuwsche toegangspoorten, besloot Raffles halt te houden om er te lunchen.

Raffles reed dus de groote auto naar het Marktpllein, waar hij voor een der groote hotels stil hield.

Terwijl Henderson, na snel den maaltijd genuttigd te hebben, de auto onderzocht en het benzinreservoir bijvulde, namen Raffles en Charly voor een der groote ramen der restauratiezaal plaats, en lunchten daar.

Maar nu werd de tocht snel voortgezet, over Roosendaal naar Breda.

Zonder zich hier op te houden, zette Raffles de reis voort, en om drie uur in den middag werd het veer tegenover Gorinchem bereikt.

Hier werd de auto overgezet, en onverwijld werd de tocht naar Holland voortgezet, totdat om

vijf uur in den middag Rotterdam werd bereikt.

Daar Raffles het er op gezet had, Amsterdam zoo spoedig mogelijk te bereiken, hield hij zich ook in de groote koopmansstad niet op.

En dwars door een der schoonste gedeelten van Zuid-Holland over Delft, den Haag, Leiden en Haarlem ging het verder — totdat, om half zeven in den avond de auto Amsterdam binnenreed.

„Nou zou ik wel eens willen weten, waar wij eigenlijk logeeren?” riep Charly uit, zoodra de eerste huizen van de stad in het gezicht kwamen.

„In het Amstel-Hotel, mijn waarde,” antwoordde Raffles. „Eigenlijk is het een schande, dat de secretaris van Lord William Aberdeen dat niet eens weet! Ik zal het je echter maar vergeven! Ik heb reeds gisteravond kamers besteld.”

De tocht werd dus voortgezet, en zonder dat hij ooit naar den weg behoefde te vragen, reed Raffles langs den kortsten weg naar het Amstel-Hotel.

De auto werd gestald in de garage, die bij het hotel behoorde, en aanstonds begaven de beide vrienden zich naar hun kamers, teneinde zich wat op te frisschen, alvorens zij zich naar de dinerzaal zouden begeven.

Daar zij wel begrepen, dat zij dien avond weinig meer zouden uitrichten, behoefden zij zich volstrekt niet te overhaasten.

Het was nog volop dag, toen de beide vrienden de eetzaal binnentraden en daar zij een tafel hadden kunnen veroveren dicht bij een der ramen, die op den Amstel uitzagen, konden zij genieten van het vroolijke schouwspel, hetwelk de rivier op dat oogenblik opleverde, overdekt als zij was met een groote menigte gepavoiseerde wherry's, zeiljachten, en motorbootjes — blijkbaar werd er dien dag een waterfeest gegeven.

Toen de twee vrienden gedineerd hadden, deed Raffles het voorstel, nog een wandeling te gaan maken, hetwelk gretig door Charly werd aanvaard.

Toen zij het hotel verlaten hadden, en samen over de Hoogesluis liepen, begon Raffles, even stilstaand, om zijn blikken stadwaarts over het glinsterende water te laten dwalen:

„Ik geloof niet dat er veel steden zijn, Charly, die ik niet bezocht heb. Ik bewonder er velen, maar ik blijf er bij — er is geen enkele andere stad, die, wat het oudste gedeelte betreft, in schilderachtigheid met Amsterdam kan wedijveren, wegens de vele grachten, waardoor dat gedeelte doorsneden

is. Ook Venetië heeft haar grachten — Venetië is zeer schoon — maar het is een andere soort van schoonheid! Kom mede — juist op dit oogenblik, nu de zon op het punt staat achter de huizen te verdwijnen, zijn de Amsterdamsche grachten het mooist.”

En de beide vrienden zetten hun weg voort en liepen langzaam in de richting van de Utrechtsche straat, welke zij geheel ten einde gingen, stil staande op iedere brug, teneinde van het gezicht op de stille, in de laatste zonnestrallen zich koesterende grachten, te genieten.

Bijna anderhalf uur bleven zij rondlopen, steeds in de oude stad, totdat de duisternis volkomen gevallen was, en het was bijna tien uur, toen zij hun hotel weder bereikten.

Henderson, die verlof had gekregen, eveneens een wandeling te maken, was zooveen teruggekeerd, en wachtte in zijn kamer de bevelen van Zijne Lordschap af.

En daar het eenig bevel luidde „Slapen gaan”, zoo duurde het niet lang of het drietal had zich ter ruste begeven.

Den volgenden morgen was Raffles weder vroeg op de been.

Hij begon met een verfrisschend bad te nemen; in de eetzaal trof hij Charly Brand aan, die zich eveneens reeds gekleed had.

Het was nog zeer eenzaam in het groote zaal, en de twee vrienden konden dus ongestoord met elkander praten.

Raffles roerde zwijgend met zijn lepeltje in zijn thee, in gedachten verdiept en begon toen:

„Je weet natuurlijk niet, wanneer die heeren van het consortium naar Rome vertrekken?”

„Nee, dat kon men mij niet zeggen.”

„Ken je hun namen?”

„Die werden tot het laatste oogenblik geheim gehouden, naar men mij verzekerde.”

„Zijn het allen Hollanders?”

„Ook dat staat niet vast, maar men meende, dat een Duitscher en een Fransman aan de combinatie zouden deelnemen.”

„Zoo mag ik het hooren! Dat bewijst althans, dat er verbetering op til is, als de wolf en het lam samen vriendschap sluiten. Ik heb het altijd wel gezegd — waar handelsbelangen op het spel staan, schijnt de ergste vijandschap eensklaps te bedaren! Nu, het zal in de eerste plaats zaak zijn, er achter te komen,

wie de deelnemers aan het consortium zijn, wanneer zij vertrekken, en wat verder hun plannen zijn! Ik kan niet handelen, als ik dat niet nauwkeurig weet.”

„Maar hoe kom je dat te weten,” kwam Charly hoofdschuddend. „Je kunt je toch bezwaarlijk op de Diamantbeurs laten aandienen als graaf Palmhurst, onder welken naam je je hier in het vreemdelingenregister hebt laten inschrijven met het verzoek, je even op de hoogte te willen stellen! Ik vrees dat dat verzoek zonder meer zou worden afgeslagen.”

„Dat spreekt van zelf, Charly! Zij zullen hun plannen geheim willen houden, al was het maar omdat er wel geen schriftelijke overeenkomst zal bestaan, en zij de vrees koesteren, dat de heeren Ponci en Stefano bezwijken voor het verleidelijk aanbod van anderen, die nog meer dan zij voor de juweelen willen betalen!”

De beide vrienden zwegen een oogenblik, en toen hernam Charly, terwijl hij de schouders ophaalde:

„Dan moet ik erkennen, dat ik niet goed kan inzien, hoe je je op de hoogte wil stellen.”

„Het zal werkelijk minder moeilijk zijn dan jij denkt, mijn waarde!” antwoordde Raffles glimlachend. „Als de heeren van het consortium vergaderen dan doen zij dat natuurlijk op de Diamantbeurs. Voor dergelijke zaken wordt meestal een speciale zaal gereserveerd, en in zulk een zaal vindt men steeds een telephoon. Welnu, een vertrek waar een telephoon staat, kan voor een behendig man geen geheim hebben! De electriciteit is een ver-raderes, mijn jongen! Maar als men haar weet te temmen, dan bewijst zij ons voortreffelijke diensten!”

„Ik weet wel, waar je heen wilt, Raffles — maar om de telephoon een gesprek te laten overbrengen, moet men haar toch eerst veranderen.”

„Of men kan zelf een telephoon aanbrengen,” hernam Raffles bedaard.

„Zonder dat iemand het merkt?”

„Wel zeker! Kom kom — ben je dan geheel vergeten, dat wij nog niet eens zoo heel lang geleden iets dergelijks gedaan hebben op het Ministerie van Buitenlandsche zaken te Londen?” kwam Raffles verwijtend.

„Dat vergeet ik niet, Raffles, maar ik herinner mij tevens, dat daar de omstandigheden, hoe vreemd het ook moge klinken, veel gunstiger waren! Je

had een volle week besteed, om het geheele gebouw grondig te leeren kennen en die tijd was noodig ook! Maar thans hebben wij geen week tijd, vergeet dat niet."

„Ongetwijfeld — maar daar staat tegenover, dat de Amsterdamsche diamantbeurs veel kleiner is, en dus gemakkelijker en vlugger te onderzoeken! Wij zullen echter geen tijd verliezen, maar aan het werk gaan! Wij zullen de microfoon gereed houden — en als ik eenmaal de ligging van de vergaderzaal slechts nauwkeurig weet te bepalen — dan is het overige kinderspel."

„En verondersteld, dat je je moet vermommen."

„Dat zal niet zoo moeilijk zijn," hernam Raffles. „Het is zacht weder, en er zijn hier genoeg onbebouwde terreinen, naar ik vernomen heb, waar het heel gemakkelijk is, van kleeding te verwisselen. Daar Henderson met de auto in het hotel blijft, zal

men zich hier volstrekt niet ongerust maken, wanneer wij eens een nacht uitblijven. Wij kunnen de noodige kleeren gemakkelijk krijgen bij een der vele uitdragers, waaraan de Amsterdamsche Jodenwijk zoo rijk is, en wij geven voor, dat het voor een bal masqué, voor een liefhebberijtooneel of voor iets dergelijks is."

Raffles was opgestaan, en had zijn half opgerookte sigaret door het openstaande raam geworpen.

„Ben je gereed?" vroeg hij.

„Ik ben tot je dienst, Raffles — en ik wil het niet onder stoelen en banken steken, dat ik er nieuwsgierig naar ben, hoe je in dit geval te werk denkt te gaan — onder zulke moeilijke omstandigheden."

„De omstandigheden zijn nooit moeilijk, Charly — de menschen maken ze maar zoo!" merkte Raffles wijsgeerig op.

HOOFDSTUK III.

De microfoon.

Na hoed en overjas van hun kamer te hebben gehaald, verlieten de beide vrienden het hotel.

Begiftigd met een bewonderingswaardig geheugen, dat hem zelfs den weg deed terug vinden in een stad, die hij slechts enkel keeren bezocht had, behoefde Raffles niet naar den weg te vragen, maar hij sloeg aanstonds de Sarphatistraat in, en eenige minuten later bevonden de beide vrienden zich op het Weesperplein.

Zij wandelden langzaam voort onder de oude boomen, die een der beide zijden van het plein beschaduwden, terwijl zij den blik strak gevestigd hielden op het groote gebouw van roode baksteen.

„Nog slechts weinige jaren geleden, Charly, ik herinner het mij nog zeer goed, stonden er op diezelfde plek oude, schilderachtige huisjes, waarschijnlijk niet volkomen bewoonbaar, maar welke op die plek heel wat beter deden, dan dat gebouw, ofschoon het op zichzelf niet eens zoo kwaad is. Zij hebben echter plaats moeten maken voor dit gewrocht van den modernen handelsgeest, zooals helaas het overal in de wereld gaat, tot zelfs in het schoone Parijs toe, waar zich, in het mooiste gedeelte van de stad, een reusachtige handelswijk gaat vormen — met al den aanleve daarvan! Maar nu zullen wij eens zien, hoe het gebouw er van binnen uitziet.”

„Zal men er ons toelaten?”

„Men zal ons nauwelijks opmerken, mijn jongen,” antwoordde Raffles glimlachend. „Het is daarbinnen juist een bijenkorf. Men vindt er altijd honderden lieden, juist in dezen tijd, nu de werkeloosheid onder de diamantbewerkeren angstwekkende afmetingen

heeft aangenomen. Daar is het dat zij hun boekjes moeten laten afstempelen, en hun uitkeeringen ontvangen, en in de groote zaal, achter welke ramen je die mannen ziet zitten, vol aandacht gebogen over iets, dat op een klein papiertje voor hen ligt uitgespreid, worden zaken verhandeld — zaken, die dagelijks in de tienduizenden loopen.”

„Men zou zeggen, dat je er meer bent geweest?” vroeg Charly op verwonderden toon.

„Zoo is het ook!” antwoordde Raffles. „En ik deed het niet louter voor mijn genoegen, ik bezocht dat gebouw zooals een heerenboer een landbouwtentoonstelling, een pluimveefokker een ornithologische expositie bezoekt. Waar diamanten zijn — daar word ik altijd heengetrokken! Ik had echter destijds niet de gelegenheid, het gebouw wat nauwkeurig te beschouwen — daartoe hoop ik nu in staat te zijn.”

„En als deze of gene vraagt, wat wij hier komen uitvoeren?”

„Dan zoeken wij naar iemand, die daar een afspraak met ons heeft gemaakt. Maar let maar eens op — niemand zal ons die vraag doen, behalve misschien de portier — en wij kunnen hem wel ontloopen.”

Onder het spreken hadden Raffles en Charly het plein reeds overgestoken en thans gingen zij, tegelijk met eenige heeren, die blijkbaar groote haast hadden, door de draaideur het beursgebouw binnen.

Zij stonden nu in een tamelijk ruime vestibule, aan twee zijden waarvan zich talrijke loketten bevonden, waarvoor zich op dat oogenblik een paar dozijn mannen bevonden, die druk met elkander in gesprek waren, in afwachting, dat de beambten

achter het loket hen te woord zouden staan.

Links bevond zich de trap, die naar de hooger gelegen verdieping voerde en rechts tegenover den ingang waren een aantal deuren, van opschriften voorzien.

Tegenover de trap, links van de vestibule, bevond zich de kleine loge van den portier, die op dat oogeblik juist belegerd werd door een viertal heeren, die hem op levendigen toon iets schenen te vragen.

Raffles maakte van dit gunstige oogenblik gebruik door Charly aan de mouw te trekken, en snel met hem de trap op te klimmen.

Een paar nieuwsgierige oogen volgden hen, maar verder werd er geen notitie van hen genomen, juist zooals Raffles verwacht had — men had in de diamantbeurs waarlijk wel wat anders te doen, dan zich te bemoeien met een paar vreemdelingen, die zeker uit nieuwsgierigheid een kijkje nemen, met de directie moesten spreken, of een handelsvriend kwamen opzoeken.

Spoedig hadden Raffles en Charly de eerste verdieping bereikt, en zij bevonden zich nu buiten het gezicht van den portier.

Een breede gaanderij liep aan alle zijden om de vestibule heen, en zij konden duidelijk het gewoel daar beneden waarnemen.

Zij passeerden een groot aantal deuren, die ieder een opschrift of een nummer droegen.

Daar zij zich thans niet meer behoefden te haasten, konden zij op hun gemak het gebouw van onder tot boven doorzoeken.

Herhaaldelijk kwamen zij klerken tegen, maar die hadden het allen veel te druk, om hen een vraag te stellen.

En eindelijk, op de derde verdieping, bleef Raffles glimlachend staan voor een deur, waarop het woord „Vergaderzaal” te lezen stond.

Hij wendde zich tot Charly, en vroeg:

„Je zult zeker wel genoeg Hollandsch kennen, om te weten, wat dat woord beteekent?”

Charly spande zich tot het uiterste in, maar toen moest hij bekennen, dat hij het niet begreep.

„Dit is de zaal, waar de vergaderingen gehouden worden — waarschijnlijk van aandeelhouders, bestuursleden en kopstukken uit de wereld der Diamantnijverheid,” zeide Raffles.

Raffles keek een oogenblik om zich heen, en daar niemand te zien was, legde hij zonder aarzelen zijn

hand op de kruk van de deur, en draaide die om.

„Wat doe je?” riep Charly verschrikt.

„Ik wil eens zien, of er een schoorsteen is, Charly,” antwoordde Raffles bedaard.

„Een schoorsteen? Wat wil je daar in 's hemels naam mee? Je wil je er toch niet in verbergen?”

„Ik wil er wel iets in verbergen — maar niet mijzelf, Charly!” antwoordde Raffles. „Wacht maar even op mij — en geef je het air van een nieuwsgierigen tourist — niemand zal dan argwaan krijgen, want men is er hier al aan gewend, dat vooral de Engelsche en de Amerikaansche plezierreizigers niet aan hun eerste onbescheidenheid gestorven zijn.”

En met deze woorden ging Raffles haastig het groote vertrek binnen, liep langs de zwarte eikenhouten tafel, en daarbij tevens voorbij den monumentalen schoorsteen, ging op een der ramen toe, opende dit, stak het hoofd naar buiten, keek links en rechts en daarop naar boven.

Reeds na eenige seconden trok hij het hoofd weder terug, sloot het raam, knikte vergenoegd, en begaf zich haastig weder naar de deur, waar Charly hem tamelijk ongerust wachtte.

Zoodra hij weder op den breeden omloop stond, en de deur gesloten had, maakte hij met een potlood een kleine aantekening op zijn manchete, en wendde zich toen glimlachend tot Charly met de opmerking:

„Wij kunnen nu wel gaan, mijn jongen, maar wij komen terug.”

„Is je onderzoek dan nog niet voleindigd?”

„Toch wel — ik weet wat ik weten wilde.”

„Wat wil je dan nog in het gebouw doen?”

„Er in wil ik niets doen — wel er op.”

„Dat meen je toch niet? Wil je op het dak klimmen?”

„Je hebt het geraden! Maar nu niet langer gepraat — wij zullen ons moeten haasten, want als het maar eenigszins mogelijk is, wil ik hier weer terug zijn, voor de vergadering begint.”

En met deze woorden trok hij Charly haastig met zich mede.

De beide mannen daalden de trap weder af, zonder dat men bijzonder op hen lette, en kalm, zonder zich in het minst te overhaasten, verlieten zij de diamantbeurs.

Buiten gekomen, stond Raffles een oogenblik stil, en zeide toen:

„Wij zijn hier juist in de buurt van de Jodenwijk — wij zullen hier uitdragers te kust en te keur vinden, die ons aan een werkkieel, een pet en aan een paar oude schoenen kunnen helpen.”

„Maar onze kleeven — waar laten wij die?”

„Wij kunnen dien ouden rommel er wel over heen trekken, en onze schoenen bij den koopman laten, om ze later terug te halen. Wij kunnen hem immers best op de mouw spelden dat wij Engelsche detectives zijn! Wat kan het den man verder schelen, als wij hem betalen, wat hij vraagt, zonder af te dingen — dat wil zeggén, acht of tienmaal te veel? Kom maar vlug mede.”

De beide mannen gingen de Weesperstraat in, en het duurde niet lang, of zij hadden op een der grachten een uitdrager gevonden, die aanstonds bereid was, hun tegen een goede betaling aan de noodige oude kleeven te helpen, nadat zij hem hadden medegedeeld, dat zij detectives waren uit Londen, op zoek naar een gevaarlijk misdadiger.

Zij kregen zelfs verlof, in de woonkamer van den ouden uitdrager hun gelaatstrekken te veranderen, voor zoover dat noodig was, kochten nog een oude handtasch met oud, tamelijk verroest gereedschap van hem en lieten den man grijnslachend achter, zeer in zijn schik over het zaakje, dat hij zooven gedaan had.

Die Engelschen waren toch nog zoo kwaad niet!

Zoodra de beide mannen weder op de gracht stonden, legde Charly zijn hand op Raffles arm, en vroeg verschrikt:

„Moeten wij nu niet eerst naar het hotel terug?”

„Om wat te doen?”

„Om de microfoon te halen.”

„Stel je gerust, Charly, die heb ik al bij mij.”

En Raffles haalde glimlachend een klein pakje uit zijn werkjas.

Dadelijk hervatten de beide vrienden den terugweg.

Toevallig stond de portier van de diamantbeurs met zijn handen op zijn rug voor de draaideur, toen de beide mannen voorbij gingen — hij keek hen ook aan, maar het was aan de geheele uitdrukking van zijn gelaat duidelijk te zien, dat hij hen volstrekt niet herkende.

Raffles en Charly gingen dan ook ongestoord verder, zonder zich te overhaasten, terwijl zij goed acht gaven op de huizen, welke zij voorbij gingen.

Het duurde ook niet lang, of Raffles had er een

ontdekt, waarvan de voordeur openstond, zooals het in deze buurt herhaaldelijk het geval is — van oudsher waren de joden immers gastvrij, en leefden bij voorkeur onder den blooten hemel, een gebruik, dat zich door de eeuwen heen schijnt te hebben gehandhaafd.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, ging Raffles op de open straatdeur toe:

„Is dat niet te gevaarlijk, Raffles?” vroeg Raffles op zachten toon. „Als men ons in dat huis eens aantreft, en vraagt wat wij er komen doen?”

„Dan zeg ik, dat ik een werkmans ben,” antwoordde Raffles bedaard. „En denk je, dat men aan je spraak niet zal hooren, dat je een vreemdeling bent?”

„Nee. Zoo zelfingenomen ben ik niet! Maar denk je soms dat in deze stad geen buitenlandsche werklieden zijn? Maar mijn waarde vriend, het krioelt er van! Er zijn hier heel wat ondernemingen, opgericht door buitenlanders, die hun eigen landgenooten in dienst hebben! Trouwens — men zal niet eens notitie van ons nemen — verondersteld, dat men ons tegenkomt. — Ga maar mee!”

En zonder aarzelen stapte Raffles het huis binnen, en besteeg, door Charly op den voet gevolgd, die een gevoel van onrust niet van zich af kon zetten, de steile donkere trap.

De twee mannen passeerden een paar spelende kinderen, en dat was alles.

Vlug, maar zonder de minste overhaasting, liepen zij een duister portaaltje over, en bestegen vervolgens alle trappen, zonder moeite te doen, hun schreden te dempen, en bereikten de zolderverdieping.

Hier pas stonden zij stil om een oogenblik uit te blazen.

„Neem mij niet kwalijk, Raffles, maar die trappen herinnern mij aan het East End in onze stad.”

„En zoo zijn helaas bijna alle Amsterdamsche huizen,” zeide Raffles glimlachend. „Alleen in de moderne, comfortabel ingerichte huizen in de nieuwe wijken zijn de trappen breeder en wat minder steil. Ik heb altijd gedacht, dat iedere Hollander door de natuur begiftigd was met een zintuig, hetwelk hem in staat stelde, zonder duizelig te worden, of zijn hals te breken, de trap van zijn huis af te dalen. Ik heb een paar eerwaardige vrouwelijke landgenooten gekend, die, zelfs na eenige jaren hier te hebben gewoond, geen trap konden afgaan, of zij moesten zich eerst omdraaien, teneinde den afgrond niet

te zien, die vlak voor hun voeten gaapte."

„Ik kan mij zeer goed in den gemoedstoestand van die Engelsche dames verplaatsen!" hernam Charly droogjes. „Het is geschikt voor katten en ook voor acrobaten — maar voor gewone menschen is het een gruwel! Zijn wij nu haast waar we wezen moeten?"

„Ja, wij kunnen geloof ik niet verder! Daar zie ik een luik, met een ladder er tegen geplaatst — op die wijze zullen wij wel op het dak kunnen komen!"

Met deze woorden ging Raffles op de ladder toe, beklom haar, duwde het luik een weinig open, en wenkte toen Charly om hem te volgen.

Raffles zette het luik vast met het ingekeepte ijzer, en een oogenblik later klommen de twee mannen door de opening en bevonden zich op het dak. Zij lieten het luik zachtjes weder neer, en keken om zich heen, en begonnen toen den tocht naar het vrij wat hooger gelegen dak van de diamantbeurs, hetgeen niet zonder gevaar was, daar de daken van grilligen vorm en moeilijk beklimbaar waren.

Maar voor mannen, die de Andes, het Hymalaja-gebergte, de Matterhorn en de Mont Blanc beklommen hadden, konden deze daken toch geen hinderpalen opleveren.

Zij klauterden er dan ook overheen, hun gereedschapstassen op den rug en toen kwam het moeilijkste gedeelte — de beklimming van het roodsteenen gebouw, dat ver boven de omliggende huizen uitstak.

Zij vonden echter tot hun geluk een ladder, waarschijnlijk achtergelaten door een loodgieter.

Zij plaatsten de ladder tegen den gladden muur, en konden op deze wijze juist den rand van het dak bereiken.

Aanstands begaf Raffles zich naar de voorzijde van het gebouw, en nadat hij zich languit op het dak had uitgestrekt, en over den rand had heen gekeken, viel het hem niet moeilijk, de plaats te bepalen van het raam, hetwelk hij ongeveer een uur geleden geopend had.

Hij herkende het aan een paar versierselen en het bevond zich ongeveer juist boven den ingang van het gebouw.

Nu was het al heel gemakkelijk, den schoorsteen te vinden, die behoorde bij het vertrek, hetwelk Raffles en Charly zoeven vluchtig onderzocht hadden, en waar naar alle waarschijnlijkheid de

leden van het diamantconsortium bijeen zouden komen om hun plannen vast te stellen.

Raffles opende de kleine tasch, waarin hij de microfoon had meegevoerd, en liet het kleinetoestel behoedzaam, zorg dragende dat het niet tegen de wanden van den schoorsteen slingerde, omlaag zakken.

Er bevond zich een bijna twintig meter lange snoer aan, en de helft bleek meer dan voldoende te zijn.

Raffles schakelde aanstands het kleine element in, dat deel uitmaakte van de microfoon, en bracht den hoorn daarna aan het oor.

Charly, die geen oog van hem had afgewend, zag dadelijk een uitdrukking van tevredenheid op het gelaat van den Gentleman-Inbreker verschijnen.

Raffles, het toestel steeds tegen het oor gedrukt, beduidde Charly, dat hij kon gaan zitten, en zelf nam hij op een lagen schoorsteen plaats, en dat bleek geen overtollige maatregel te zijn, want het duurde ruim een half uur, voor Raffles eindelijk den ontvanger van zijn oor nam, en op zachten toon zeide, terwijl hij het toestel voorzichtig naar zich toetrok:

„De vergadering is afgelopen, mijn waarde! Zij waren al aan den gang, toen wij hier kwamen — maar het voornaamste heb ik toch kunnen hooren!"

„Je hebt dus iets ontdekt, wat van nut voor ons is?"

„Van groot nut! Ik weet wanneer zij vertrekken, met welke gelegenheid, waar zij in Rome logeeren — kortom alles wat wij noodig hebben te weten!"

„De zaak tusschen het consortium en de heeren Ponci en Stefano heeft dus reeds haar beslag gekregen?" vroeg Charly nieuwsgierig.

„Ja — zij schijnen voor een bedrag van 1 200 000 gulden eigenaar te zullen worden van de Russische juweelen!"

„Een verbazend bedrag!" riep Charly uit.

„Dat is het, mijn waarde — en ik weet niet zeker, of het wel gelukken zal, het heelemaal in handen te krijgen, want de heeren hebben afgesproken, dat ieder hunner een gelijk deel van de koopsom bij zich zal houden!"

„Hoeveel zijn er?"

„Vijf! Drie Hollanders, een Franschman en een Duitscher. Hun namen weet ik ook al! Zij heeten Sormani, Bierman en Cohen, wat de Nederlanders betreft, de Duitscher heet, ik had bijna gezegd na-

tuurlijk Müller, en de Franschman heb ik Delarue hooren noemen."

„Ik ken een Franschen juwelier van dien naam in de Ruedela Paix te Parijs, Raffles — zou hij het zijn?"

„Dat is heel waarschijnlijk, Charly! Ik voor mij ken drie Müllers, die hun geld verdienen in den diamantenhandel — maar ik weet natuurlijk niet wie van die drie heeren het is."

„Wanneer gaan zij op reis?"

„Overmorgen met den trein naar Parijs, die om half zeven in den ochtend van het Centraal Station vertrekt."

„Reizen zij regelrecht door?"

„Nee, zij zullen te Parijs overnachten, teneinde zich niet al te zeer te vermoeien. Op te terugreis echter willen zij, als het eenigzins mogelijk is, regelrecht doorgaan, — waarschijnlijk om de kans van bestolen te worden zooveel mogelijk te verminderen!"

„En wat doen wij?"

„Wat een vraag! Natuurlijk doen wij juist hetzelfde wat die heeren doen — wij vertrekken overmorgen om 6.19 naar Parijs."

Een goede raad:
Rookt steeds cigarettten Dubec 3

HOOFDSTUK IV.

Op weg.

De trein naar Parijs was dien dag druk bezet, en het was goed, dat Raffles en Charly van te voren hun plaatsen besproken hadden, zoodat zij geen moeite hadden met het zoeken naar een geschikte plaats.

Toen zij ongeveer een kwartier voor het vertrek van den trein het perron betraden, vanwaar het vertrek zou plaats hebben, zagen zij aanstonds vijf heeren bijeenzitten, van wie zij direct vermoedden dat zij de leden waren van het consortium, hetwelk de Russische juweelen te Rome ging koopen.

Iedere twijfel dienaangaande werd opgeheven, toen zij bij het langsloopen door een der heeren in tamelijk goed Fransch iets hoorden opmerken tot een klein levendig heertje, met een zwart snorretje en een zwart sikje, dat hij met den naam Delarue aansprak.

Ook de vijf juweliers schenen zich niet te behoeven te haasten, en Raffles en Charly bestelden een kop bouillon, dronken die staande leeg, en bleven zoo dicht mogelijk in de nabijheid van het vijftal.

Raffles begon aanstonds met een grondige studie van het uiterlijk zijner slachtoffers.

Sormani was een reusachtig gebouwd man, git-zwart, zwaarlijvig, met hangwangen, en een gouden lorgnet op zijn dikken, krommen neus.

Bierman was lang en schraal, met een puntschedel, minstens 60 jaar, ofschoon hij zich blijkbaar alle moeite scheen te geven, zich 20 jaar jonger te maken, en Cohen zag er uit als een oude vos — rood van haar, met een sluw gelaat, doordringende, groengrijze oogen, en ver van het hoofd staande ooren.

Wat Müller aangaat — hij geleek sprekend op een dier bekende plaatjes uit de *Fliegende Blätter*, waarin nog al eens grappen worden gemaakt met juweliers — kort, krombeenig, met een volmaakt kalen schedel, een dikken gouden horlogeketting, op zijn buik bengelend, een glimmenden hoogen hoed, die op dit oogenblik op het tafeltje stond,

en een gouden pince-nez, tintelende zwarte oogen, en een voortreffelijk gebit.

De vijf heeren spraken op dit oogenblik op gedempten toon met elkander — maar zij hadden het zeer zeker niet over de diamanten, welke zij gingen koopen!

Waarschijnlijk hadden zij de afspraak gemaakt zich daar onderweg zoo weinig mogelijk over uit te laten — het was niet noodig, slapende honden wakker te maken!

Voor alle zekerheid had Raffles voor zich en Charly Brand eerste klasse biljetten genomen, ten-einde in staat te zijn, zich als zij dat wenschten, door den geheelen trein te kunnen bewegen.

Wat Henderson aangaat — hij was reeds den dag te voren met de auto vertrokken en zou zeer waarschijnlijk nog voor zijn meester te Rome aankomen.

Hij was voorzien van uitstekende kaarten, en Raffles had in het Italiaansch eenige vragen voor hem op een stukje papier geschreven, hetwelk hij slechts zou behoeven te toonen, als hij naar den weg wilde vragen.

Het uur van vertrek brak aan, en Raffles en Charly zochten hun coupé op.

De onderneming van den Grooten Onbekende liet zich gunstig aanzien, want het bleek dat de leden van het consortium wel niet in hetzelfde compartiment, maar dan toch wel in denzelfden wagon zaten.

Zij waren allen voorzien van stevige lederen reistasschen, welke zij met groote angstvalligheid schenen te bewaken.

„Wat zouden zij daar in hebben?” vroeg Charly nieuwsgierig, toen de vijf juweliers door de smalle gang gepasseerd waren, als ganzen achter elkaar loopend.

„Ik denk het geld, waarmede zij de juweelen zullen betalen!” antwoordde Raffles kalm.

„Wat vertel je me daar?” hernam Charly verbaasd.

„En ik dacht, dat zulke dingen altijd met cheques werden afgedaan?”

„Dat gebeurt ook gewoonlijk zoo, — er zijn zelfs speciale banken voor dat doel opgericht, uitsluitend bestemd om zaken te vereffenen tusschen diamant-handelaars — maar ditmaal hebben Ponci en Stefano er op gestaan, dat men hen in contanten zou betalen!”

„Maar daar is niets van bekend!” riep Charly uit.

„Ik zou het ook niet weten, Charly, als ik het niet eergisteren toevallig op het dak van de diamantbeurs gehoord had!” hernam Raffles lakoniek. „Ponci en Stefano hebben dien eisch moeten stellen, omdat hun principaal, wie het dan geweest mag zijn, het zoo wilde! Sterker nog — hij eischte bijna een derde gedeelte van den koopprijs in goud!”

„Lieve hemel! Wat een gewicht!” riep Charly uit. „Dan kan ik mij ook begrijpen, waarom die valiezen zoo zwaar schijnen te zijn! Het consortium heeft dus in die voorwaarde toegestemd?”

„Dat moet wel, anders zou het nu niet onderweg zijn naar Rome!”

„En weet je zeker, dat wij de eenigsten zijn, die iets van hun plan afweten?”

„Dat zou ik niet gaarne bevestigen, Charly!” antwoordde Raffles op levendigen toon. „Ik acht het zeker hoogstwaarschijnlijk, dat behalve ons, niemand kennis draagt van het feit, dat de vijf juweliers thans met een kapitaal van ruim een millioen gulden bij zich, waarvan 400 000 gulden in goud, op weg zijn naar Rome.”

Charly had snel een kleine berekening gemaakt, en zeide nu hoofdschuddend:

„Lieve hemel — dan moeten zij per hoofd wel zoo wat 20 kilo aan goud meevoeren! Nu kan ik mij ook begrijpen, waarom zij hun valiezen met zooveel vaderlijke bezorgdheid behandelen.”

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, en zeide, terwijl zijn oogen op eigenaardige wijze schitterden:

„Als ik er iets aan doen kan, Charly, dan zal ik hun zoo spoedig ik kan, van een groot gedeelte van dien last bevrijden!”

„Je hebt dus je plan gewijzigd? Je wilt de koopsom, en je laat de juweelen varen?”

„O, men kan het eene doen, en het andere niet laten!” antwoordde Raffles schouderophalend. „De juweelen loopen niet weg — en daar kunnen wij later nog wel over denken!”

Charly had met een ernstige uitdrukking op zijn gelaat toegelusterd, en zeide, na even te hebben nagedacht:

„Ik geloof niet, dat onze onderneming er gemakkelijker op wordt!”

„Integendeel, Charly — zij zal er aanzienlijk door vereenvoudigen!” hernam Raffles bedaard.

„Je gelooft dus in staat te zijn, een of meer van die kostbare valiezen onderweg te doen verdwijnen?”

„Dat is minder moeilijk, Charly, dan het op het eerste gezicht lijkt!” gaf Raffles ten antwoord.

„Maar zij zijn met hun vijven, vergeet dat niet! Als een hunner een oogenblik de coupé verlaat, dan blijven er toch nog vier achter om een wakend oog te houden op zijn valies! Bovendien zullen er nog wel andere personen in hun coupé zitten, en ik kan dus werkelijk niet inzien...”

„Dat komt waarschijnlijk, omdat je je nog niet goed in alle mogelijkheden hebt ingedacht!” hernam Raffles kalm. „Ik herhaal wat ik je reeds gezegd heb — een trein is altijd een gevaarlijke plek geweest voor iemand, die veel geld bij zich heeft — en dat hoop ik nu te kunnen bewijzen.”

Intusschen had de trein de station reeds verlaten, en vermeerderde gaandeweg zijn vaart.

De reis was begonnen.

Raffles en Charly hadden zich op hun gemak gezet en dat konden zij des te beter, omdat zij een coupé hadden verzocht aan het eind van den trein, waarin slechts plaats was voor drie reizigers, en waarin de derde plaats onbezet was gebleven.

De juweliers zaten ongeveer in het midden van den langen wagon van den D-trein, die de derde in de rij was, zonder den bagagewagen te rekenen.

Daar het reisseizoen in vollen gang was, kon het geen verwondering baren, dat de trein zeer druk bezet was, ondanks de nog altijd buitensporig hooge reistarieven.

Juist toen de trein in vollen gang was, en Amsterdam reeds achter zich had gelaten, passeerde er een jonge vrouw, zeer elegant gekleed, door de smalle gang, die een vluchtigen blik in de halve coupé wierp, waar de beide vrienden gezeten waren, en toen langzaam verder liep, zich met de kleine handen vasthoudend aan de raamkozijnen en de coupédeuren.

Raffles, die bij gelegenheden als deze zeer nieuwsgierig was uitgevallen, boog zich een weinig op zij, teneinde de bevallige vrouw na te zien.

Zij keek nu en dan naar het voorbijsnellende landschap, ging langzaam verder, en scheen een oogenblik stil te staan voor de deur van de coupé, waarin de vijf juweliërs gezeten waren.

Raffles schoof de schuifdeur zonder gerucht te maken open, teneinde het hoofd naar buiten te kunnen steken, waardoor hij de geheele gang kon afzien.

Reeds ging de jonge vrouw verder, waarschijnlijk om zich naar een volgenden wagon te begeven.

Op dat oogenblik echter ontviel haar een klein taschje, een portemonnaie, of iets dergelijks.

Zij scheen echter van het verlies niets te bemerken, en ging ongestoord verder.

Maar het volgende oogenblik staken twee heeren zoo vlug hun hoofden buiten de deur, dat het weinig had gescheeld, of deze lichaamsdeelen waren met elkander in botsing gekomen, en twee witten, met veel ringen versierde handen, strekten zich tegelijkertijd naar het voorwerp uit, dat daar op het grijze linoleum lag, waarmede de gang was bekleed.

De vingers van een dier handen sloten zich om het voorwerp, en daarop verscheen er een man in de gang — het was Sormani, de zwaarlijvige Amsterdamsche diamanthandelaar.

Niet zonder moeite zich in evenwicht houdend, ging hij zoo snel hij kon de mooie vrouw achterna, en hij had haar ingehaald voor het einde van de gang bereikt was.

Raffles kon natuurlijk onmogelijk verstaan wat hij zeide, maar zijn gebaren spraken duidelijk genoeg.

Hij tikte de jonge vrouw even aan den arm, liet haar toen het verloren voorwerp zien, hetwelk inderdaad een portemonnaie bleek te zijn, en scheen haar iets te vragen.

De jonge vrouw nam het voorwerp met een dankbaren glimlach aan, en wisselde eenige woorden met Sormani, die, in zijn dikke, witte handen wrijvend, eenige oogenblikken bleef staan, geleund tegen een der coupéschotten, en met een glimlach om zijn dikke lippen.

De jonge vrouw knikte hem daarop nog eens vriendelijk toe, en ging verder.

„Waar kijk je toch zoo naar?” vroeg Charly nieuwsgierig.

„Och, een klein tafreeltje, dat mijn belangstelling gaande maakt!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Een dame die haar portemonnaie verloor!”

„Is dat alles?” riep Charly verbaasd uit. „Vindt je dat zoo belangwekkend?”

„Ja — maar ze was mooi!”

„Wat? De portemonnaie?”

„Pardon — de dame! En de portemonnaie viel juist voor de deur van de coupé, waarin de vijf diamantehandlaars zitten!”

„Waarom ben je dan niet opgestaan, om het ding op te rapen?”

„Dat hoefde niet meer — dat deed Sormani al, na een kleinen, in zijn voordeel eindigenden strijd met een zijner medereizigers!”

„En vond je dat nu werkelijk de moeite waard, om er zoo lang naar te blijven kijken?”

„Zeker deed ik dat! Zij liet de portemonnaie namelijk met opzet vallen!”

„Kom kom — dat zal je je wel verbeeld hebben!” kwam Charly lachend. „Dat kun je immers onmogelijk met zekerheid zeggen!”

„Neem mij niet kwalijk — dat is integendeel wel mogelijk voor iemand die van dergelijk zaken een studie heeft gemaakt!” hernam Raffles bedaard. „Zij hield de portemonnaie in haar hand, die van de coupé was afgekeerd, een weinig achter haar rug, en ik kon van hieraf zeer goed zien, dat zij haar vingers opzettelijk opende, zoodat de portemonnaie wel op den grond moest vallen!”

Charly keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, en hernam toen:

„Je zegt dat alles natuurlijk niet zonder bijbedoeling, Raffles! Maar vertel mij eens eerst, wat er gebeurde, nadat Sormani de portemonnaie had opgenomen!”

„Wel, hij deed het eenige wat een hoffelijk man doen kan — hij ging de jonge, mooie vrouw achterna, en gaf haar het voorwerp terug, hetwelk zij en niemand anders zoeven verloren moest hebben.”

„En zij — wat deed zij?”

„Zij keek hem met haar prachtige oogen heel dankbaar aan, zij toonde hem haar sneeuw witte tandjes, zij lachte vriendelijk tot er kuiltjes in haar donzige wangen kwamen, en toen ging zij haars weegs — en was klaarblijkelijk van oordeel, dat het eerste gedeelte van haar taak niet zonder succes was afgelopen.”

Charly keek Raffles een oogenblik stom verwonderd aan, liet zich toen luid lachend achterover in de kussens vallen en riep uit:

„Ik geloof dat je nooit zult veranderen, Edward! Werkelijk — je bent je roeping misgelopen, jij had romanschrijver moeten worden!”

„Ik doe beter, Charly, dan ze te schrijven — ik beleef ze!” antwoordde Raffles met een flauw glimlachje. „Wat verwijt je mij eigenlijk?”

„Wel, dat je aanstonds wie weet wat voor gevolgtrekkingen maakt, alleen omdat een mooie vrouw een portemonnaie verloren heeft!”

„Met opzet, Charly!” kwam Raffles droogjes.

„Dat vermoedt jij tenminste! Je noemt het maar aan, omdat je nu eenmaal graag romantische combinaties maakt!”

Maar Raffles schudde ernstig het hoofd en hernam:

„Mijn combinaties zijn niet romantischer dan de omstandigheden ze maken! Ik heb altijd een zekeren instinctieven afkeer gehad van dames, die iets laten vallen — 99 van de honderd malen geschiedt het met opzet! Iedere vrouw, Charly, beschikt over een zekere mate van doortraptheid, en is zeer sterk in het bedenken van kleine krijgslisten — die overigens het nadeel hebben, dat zij zelden verwisselen, oud worden, en versleten! Toch oefenen zij op de mannen nog altijd denzelfden invloed uit — en de mannen loopen er nog altijd in, als goedge ezels die zij zijn!”

Raffles zweeg even, om naar de glinsterende vaart te kijken, waarlangs, aan de overzijde, talrijke automobielen, motorrijwielen en fietsers voorbij schoven, en vervolgde toen:

„Nu eens in ernst — als een mooie vrouw, jong, uiterst aantrekkelijk, zonder eenig merkbaar doel door de gang van een trein loopt, en dan een portemonnaie laat vallen voor een coupé, waarin vijf heeren gezeten zijn, die ieder voor een waarde van ruim 200 000 gulden bij zich hebben — dan beoogt ze daar iets mee.”

„Maar mijn hemel, Raffles — als zij iets beoogt, dat moet zij van te voren iets geweten hebben!” riep Charly op wanhopigen toon. „Wil je mij eens zeggen, hoe dat mogelijk is? Is zij ook op het dak geklommen, voorzien van een microfoon?”

„Dat waarschijnlijk niet, Charly!” antwoordde Raffles glimlachend. „Er zijn echter wel andere middelen, om zich op de hoogte te stellen! Een dergelijke reis kan slechts met moeite geheim gehouden worden. Er zijn altijd nog wel eenige personen, die er iets van af weten, behalve de betrokkenen zelve, en een handige vrouw — vooral als zij mooi is —

komt wel te weten, wat zij weten wil! Maar wij hebben er nu lang genoeg over gepraat — en je mag zeggen wat je verkiest — ik zal dat fraaie schepseltje een weinig in het oog houden!”

„Dat had ik natuurlijk moeten voorzien!” bromde Charly voor zich heen. „Het zal moeite voor niets zijn geweest, maar in ieder geval zal het de eentonigheid van de reis een weinig breken!”

De beide vrienden keken eenigen tijd uit het raampje, zonder dat zij een woord met elkander wisselden.

De trein was het station van Haarlem reeds voorbijgestornd, en reed nu door de fraaie streek, die zich uitstrekt tusschen de bloembollenstad en de residentie — als het ware een onafgebroken bloementuin.

Pas geruimen tijd later begon Charly op zachtentoon:

„Ik bedenk daar, dat er misschien wel mogelijkheid zal bestaan, hier in den trein zelf — een van de tassen in ons bezit te brengen!”

„Ik vrees, dat dat moeilijk zal gaan, Charly!” antwoordde Raffles hoofdschuddend. „De trein is zeer vol, het is klaarlichte dag, wij zijn er in het geheel niet op voorbereid — en dat is in dergelijke gevallen een lastig ding! Daarenboven is het ook in ons nadeel, dat die mannen niet minder dan vijf in getal zijn, en dat zij waarschijnlijk elkander geen oogenblik zullen verlaten! Zij begrijpen natuurlijk zelve heel goed, dat zij gevaar loopen door zich van elkander te scheiden. Het is zeer fraai weder, en bijna overal staan de raampjes open. Zij zitten in een coupé voor zes personen — er kan dus hoogstens een plaats onbezet zijn, en wie daar zou plaats nemen, zou daar zeker heel onvriendelijk ontvangen worden. De conducteur zou trouwens aan het nummer van de plaats onmiddellijk zien, dat de man er niet thuis behoorde! Ik wil maar zeggen, dat wij onmogelijk met gas kunnen werken — het zou volstrekt geen doel hebben, daartoe een poging te wagen, want zij zou van te voren veroordeeld zijn om te mislukken. Om kort te gaan ik heb niet gerekend op een berooving in den trein — en daarom wil ik haar ook niet toepassen! Te Parijs is het geheel iets anders — daar zullen wij den tijd hebben — en wij kunnen ons de reis ten nutte maken om die lieden daarginds, die met een millioen in hun handkoffertjes reizen, nauwkeurig te bestudeeren!”

„En de mooie vrouw in haar coquette reismantel?” voegde Charly er spottend aan toe.

„Welzeker — ook haar!” hernam Raffles kalm. „Haar zelfs in het bijzonder! Maar stil — daar komt zij juist weer aan! Zij schijnt een weinig onrustig van aard te zijn, en loopt graag! En weet je wat die vrouw onder meer gewend is?”

„Ik zou het je onmogelijk kunnen zeggen, Raffles!”

„Om in de nauwe gangen van snel voortijlende D-treinen te loopen, Charly!” antwoordde Raffles. „Kijk maar eens, hoe zij haar voeten neerzet, en hoe sierlijk zij blijft, ondanks het slingeren van den trein. Die vrouw reist bepaald heel veel!”

„En dat is een halmsmisdaad!” riep Charly schaterlachend uit.

„Spot jij maar! Je zult mij later misschien nog wel eens toegeven, dat zeer druk reizen vooral voor een vrouw, onder sommige omstandigheden wel degelijk verdacht kan zijn! Maar — zij heeft een mooi gezicht, dat zou ik niet gaarne ontkennen! Maar een heel weinig gepoederde oogen, die van nature schitteren, en daartoe geen Bella Donna behoeven, een fijn neusje, sierlijk gevormd, en volle, roode lippen — naar mijn zin een tikje te zinnelijk, maar andere mannen zullen daar waarschijnlijk anders over denken — zooals Sormani bijvoorbeeld, die daar juist zijn dik hoofd om de deur steekt, en haar likkebaardend nakijkt!”

„Foei, Raffles, wat een uitdrukking!” riep Charly bestraffend uit. „Je hadt kunnen wel zeggen „bewonderend”!”

„Neem mij niet kwalijk, Charly, maar ik houd er van, mijn gedachten zoo juist mogelijk te formuleeren, en daartoe had ik het bijvoeglijk naamwoord dat ik zoeven gebruikte, volstrekt noodig! De man is blijkbaar zeer onder den indruk van haar bevalligheid — en natuurlijk ook van het vriendelijke knikje, waarmede zij hem in het voorbijgaan gelukkig maakte.”

„Heeft zij soms weer iets laten vallen, Raffles?” vroeg Charly met een ondeugenden glans in zijn oogen.

„Als zij dat gedaan had, Charly, zou zij getoond hebben al een heel slechte comediant te zijn, want dan zou zij niet op de hoogte zijn geweest van de waarheid, dat alle overdrijving schaadt! Of anders, zooals de Franschman het uitdrukt: „Wie te veel bewijzen wil, bewijst niets.” Neen, zij zal het anders aanleggen! In België, waar wij zullen zijn tegen den tijd van den lunch, zal zij zich naar den spijswagen begeven, en zij zal het zoo weten aan te leggen, dat

zij in de onmiddellijke nabijheid van de heeren juwelierhandelaars komt te zitten — maar in het bijzonder bij onzen zwaarlijvigen vriend Sormani. Want daardoor heeft zij allicht gelegenheid, de kennismaking zonder opzettelijkheid voort te zetten.”

Charly keek Raffles een weinig verwonderd aan, en zeide toen:

„Dan zou zij alleen moeten reizen!”

„O, dat doet zij ook zeker — tenminste in schijn!”

„Je schijnt al heel wat van haar te weten!” zeide Charly, terwijl hij Raffles hoofdschuddend aankeek. „Weet je misschien ook wie zij is?”

„Haar naam ken ik natuurlijk niet — maar vermoedelijk is ze weduwe, en van adel! Haar man is in den oorlog gevallen, en hij zal wel een of andere onderscheiding hebben gekregen. Kinderen heeft zij natuurlijk niet, want die zouden haar aantrekkelijkheid verminderen. Zij heeft een fraai kasteel in Normandië, en een jachtterein in het Seine-Departement. Zij is nu op de doorreis naar haar oude moeder, die een kasteel aan de Cote d'Azur bewoont — of naar een tante, misschien naar een grootmoeder.”

Charly liet zich luidlachend in de kussens achterover vallen, en riep:

„Je lijkt wel een gedachtenlezer! Kom, kom, het zal wel blijken, dat je ditmaal de plank misgeslagen hebt, waarde Raffles!”

„We zullen wel zien, Charly!” hernam Raffles kalm. „Ik houd vol dat de waarheid niet sterk zal afwijken van mijn veronderstelling!”

Op dat oogenblik ging de chef-conducteur van den trein voorbij, een groote, gemoedelijke, zwaar geknevelde man.

Raffles wenkte hem binnen, bood hem een fijne sigaar aan, en vroeg op vertrouwelijken toon:

„Die mooie dame, die je zoeven gepasseerd moet zijn, conducteur — weet je wie die is?”

„Ja, mijnheer,” antwoordde de goedige reus, „dat heb ik van haar dienstmeisje gehoord, een Vlaamsche!”

„Zeg eens op — zij boezemt mij belang in!”

„Het is een Fransche adellijke dame, mijnheer — een gravin of zoo, en weduwe zonder kinderen. Haar man is een jaar of zes als kapitein in den grooten oorlog gesneuveld. Zij heeft een paar kasteelen — en op het oogenblik is ze onderweg naar haar grootmoeder, die in Nantes woont, — daar ergens in het Zuiden van Frankrijk. En mag ik nu even uw biljetten zien, heeren?”

HOOFDSTUK V.

In het Grand-Hotel.

Zoodra de conducteur zich weder verwijderd had, na een blaadje uit de beide boekjes te hebben gescheurd, welke Raffles en Charly hem toestaken, bleef Charly nog eenigen tijd met open mond zitten, en vond pas na geruimen tijd de kracht om uit te roepen:

„Dat is sterk! Neem mij niet kwalijk, Raffles, maar dat is een flauwe grap! Je moet dat natuurlijk geweten hebben!”

„Ik verzeker je van niet, Charly!” antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. „Ik had de vrouw nog nooit gezien, en ik had ook nog niemand naar haar gevraagd, voor ik bij den conducteur informeerde. Ik laat mij echter volstrekt niets voorstaan op mijn doorzicht! Ik moet het tot mijn spijt van haar getuigen — de meeste avonturiersters hebben weinig oorspronkelijkheid, en zij volgen de paadjes, reeds eeuwenlang betreden door anderen, die haar zijn voorgegaan, zij gebruiken tot op den draad versleten trucs, waarvan men zou gelooven, dat zij nu toch wel eindelijk doorzien moeten worden. Dat dit echter niet het geval is, dat nog altijd domooren en ijdele lieden zich laten bedriegen, toont voldoende aan, dat die dames zich ook volstrekt geen moeite behoeven te geven, iets nieuws uit te denken! Waarom zouden zij ook, als het voldoende is, het oude en beproefde recept toe te passen, en zich voor weduwe, gravin en schatrijk uit te geven? Die slimme vrouw weet natuurlijk drommels goed, dat een alleenreizend man, wie hij ook zijn mag, steeds bezield is met een zekeren lust naar avonturen! Hoe het komt, zou ik niet weten te zeggen, maar het feit dat zij zich voortbewegen op vreemd gebied, het zij op een schip, in een trein of met een auto, schijnt de meeste menschen te prikkelen tot avontuurlijke daden! En meestal liggen die daden op

het gebied van de liefde! Je kunt dus wel begrijpen, welk een attractie een jonge en schoone weduwe, bovendien van adel, wel moet uitoefenen op een Amsterdamschen juwelier!”

„Ook als hij 20 000 pond sterling in een handtasch bij zich heeft — om van zijn reispenningen niet te spreken?”

„Die vergeet hij!” antwoordde Raffles schouderophalend. „Daarop speculeeren die sluwe dames juist.”

„Wil je erkennen, Raffles, dat je je ondanks alles nog vergist kunt hebben, en dat die vrouw inderdaad kan zijn, wat haar dienstmeisje van haar vertelde?”

„Het zou heel toevallig, maar niet onmogelijk zijn, Charly! Intusschen blijft dan het feit, dat zij haar portemonnaie juist op die plek liet vallen — en met opzet liet vallen, daarop moet ik je nog eens uitdrukkelijk wijzen! En als die vrouw werkelijk een gravin was geweest, dan zou zij anders gereageerd hebben op het beleefde gebaar van den man, die de portemonnaie opraapte. Zij zou hem koeltjes bedankt hebben, en zonder een woord te spreken, haars weegs zijn gegaan — een Fransche gravin laat zich niet in met den eersten den besten vreemdeling, dien zij op reis ontmoet, en vooral niet als die man een weinig indringerig schijnt te zijn. En nu zullen wij liever eens over wat anders praten — bijvoorbeeld over het heerlijke landschap, waar de trein thans doorvliegt — veel te snel naar mijn zin!”

De trein bevond zich op dat oogenblik ongeveer tusschen Delft en den Haag.

Het oponthoud in de hoofdstad duurde slechts weinige minuten, er stapten eenige tientallen reizigers uit.

En evenzooveel kwamen er in den trein, en daarop werd de reis voortgezet.

Het was omstreeks half een, en Brussel was reeds gepasseerd, toen de meeste reizigers, die naar Parijs gingen, zich naar den spijswagen begaven, om daar te lunchen.

Ook Raffles en Charly behoorden tot de hongerigen, die zich hierheen begaven, en het eerst wat zij zagen, toen zij door de smalle deur binnentraden, was het groepje diamantehandelaars, allen voorzien van hun onafscheidelijke reistasch, en slechts een tafeltje daar vandaan de Fransche gravin met haar dienstmeisje, een knappe blondine, die het Fransch evengoed als het Vlaamsch scheen te spreken.

Zonder zich schijnbaar in het minst te bekommeren om hun medereizigers zochten Raffles en Charly zich een plaatsje uit, vanwaar zij het vijftal handelaars, zoowel als de schoone jongevrouw, in het oog konden houden.

En wat Raffles voorspeld had geschiedde — onder een of ander handig gevonden voorwendsel, wist de gravin — of wat zij dan anders zijn mocht — de kennismaking opnieuw aan te knoopen.

Charly boog zich een weinig naar Raffles toe, en zeide:

„Ik moet nu zelf bekennen, dat zij voor een gravin wel wat hevig werkt met haar mooie zwarte oogen! En als ik mij niet sterk vergis, dan raakt Sormani langzamerhand geheel en al onder haar bekoring!”

„Daarop is het spel van die vrouw immers in hoofdzaak gebaseerd, mijn waarde!” zeide Raffles schouderophalend. „Als zij niet schoon en verleidelijk waren, zouden hun pogingen volstrekt geen resultaat hebben. Zij mochten dan gravin zijn en weduwe, en rijk zooveel zij wilden — Sormani zou er zoo koud als ijs voor blijven, en het zou haar onmogelijk zijn, hem te brengen waar zij hem wil hebben!”

„En waar zou dat zijn, denk je?”

„Nu, zonder in bijzonderheden af te dalen, mijn waarde — in haar onmiddellijke nabijheid!” antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. „Het spreekt vanzelf, dat zij hem in Parijs niet zal loslaten! Zij zal integendeel alles in het werk stellen om hem in haar netten te lokken. Misschien zal zij wel pogen hem te bewegen, in haar gezelschap verder te reizen, naar het Zuiden van Frankrijk en zijn reisgenooten in den steek te laten!”

„Maar dat zou toch een onzinnige poging van haar zijn, Raffles!” meende Charly. „Zij moet toch

begrijpen, dat die vijf diamantehandelaars de afspraak hebben gemaakt elkander onder geen beding te verlaten!”

„Dat zal zij ook wel begrijpen — maar zij zal ook haar eigen invloed wel kennen, en zij zou geen vrouw zijn, als zij niet wist, dat er voor een man, die is aangegrepen door de vreeselijke ziekte, die men liefde noemt, geen afspraken bestaan! Zoolang de wereld draait heeft de man eer en plicht, alles vergeten, alles weggegooid, als hij door hartstocht verteerd werd!”

„Een oogenblikje, Raffles — daar ziet Sormani nu eigenlijk heelemaal niet naar uit.”

„Dat zou ook wel wat al te dwaas zijn! Maar geef die vrouw een uurtje, om met hem alleen te zijn — en dan zal hij wel een anderen indruk op je maken! Nu al lees ik iets op zijn gezicht, dat mij waarborgt, dat de sluwe vrouw zich niet vruchteloos zooveel moeite geeft! Hij is al in het net — zij heeft niets anders te doen dan het voorzichtig dicht te halen — vooral niet te ruw, opdat de vogel niet ter elfder ure zal ontsnappen!”

De meeste reizigers bekortten het verblijf in den spijswagen zooveel mogelijk, want het behoort niet tot de aangenaamste bezigheid, te eten in een snelvoortrijdenden, rammelenden en trillenden wagen.

Maar toen Raffles en Charly hun coupé weder gingen opzoeken, zaten de juwelierhandelaren, zoowel als de Fransche gravin nog altijd op dezelfde plaats — en het was duidelijk te zien, dat Sormani zijn uiterste best deed, een goeden indruk op de schoone Française te maken.

Nauwelijks vijf minuten over den tijd, om half acht in den avond, hield de trein stil in het Gare du Nord te Parijs.

Aanstands stroomden de reizigers naar het tourniquet, en Raffles en Charly zorgden, dat zij in de buurt van de leden van het consortium bleven.

Zij keken ook uit naar de gravin, en zagen haar, vergezeld door haar dienstmeisje, snel naar den uitgang gaan.

Zij droeg een klein handvalies, dat blijkbaar nog al zwaar was, en op een gegeven oogenblik, schoot Sormani toe, die reeds met zijn eigen valies belast was, nam zijn hoed af, en scheen haar iets te vragen.

Zij weigerde aanvankelijk, maar stemde toen met een allerlieft lachje toe, dat Sormani haar van

het reisvalies ontlastte, en nu zwoegend op den uitgang toeging.

Raffles en Charly keken eens naar de vier andere heeren.

Hun gelaat stond nog al stuursch en zij schenen het slechts half goed te keuren, dat hun collega zich zoo verdienstelijk maakte.

Het was echter niet uit te maken of die stuurschheid veroorzaakt werd door jalouzie, dan wel door de vrees, dat Sormani zich wat al te onafhankelijk betoonde.

„Hij heeft het al aardig te pakken!” merkte Charly zachtjes op, terwijl hij zich naar Raffles toeboog.

„De man is voor de haaien, Charly!” bevestigde Raffles. „Intusschen zou ik dit voor geen geld hebben willen missen — ik ben zeer benieuwd hoe zij het zal aanleggen, hem van zijn geld te ontlasten!”

„Zou zij nog een medeplichtige hebben, behalve die zoogenaamde dienstmaagd?”

„Dat is zoo goed als zeker! Zij hebben altijd wel een handlanger, die moet ingrijpen, als de zaak misschien op het laatste oogenblik spaak dreigt te loopen. Ik meen in den trein, en ook hier onder de reizigers, een individu met stroogeel haar en merkwaardig lichte oogen te hebben gezien, die haar een paar malen van uit de verte aankeek — ik durf echter niet zeggen, of hij de medeplichtige is.”

„Wat gaan wij nu doen?”

„Natuurlijk ook logeeren in het Grand Hotel! Ik heb je immers al gezegd, dat ook de juweliers daar hun intrek zullen nemen? Het is een ouderwetsch, maar nog altijd het beste hotel van Parijs, en in het hartje van de stad gelegen, aan de groote boulevards!”

„Maar wij zullen in het oog loopen, Raffles! Natuurlijk hebben de andere spelers in deze comédie ons in den trein gezien!”

„Dat heeft volstrekt niets te beteekenen — er zullen natuurlijk heel wat meer reizigers, die met dien trein gingen, kamers besproken hebben in het Grand Hotel. Als het noodig is, kunnen wij ons altijd nog vermommen in het kleine huisje dat ik hier bezit op den heuvel van Montmartre — en dat ons al menigmaal groote diensten heeft bewezen!”

Onder het spreken waren de beide vrienden de controle reeds gepasseerd en zij kwamen aan den uitgang, bij de standplaats der auto's, juist toen

Sormani galant het portier van zulk een voertuig openhield voor de gravin, terwijl de chauffeur grijnzend van zijn bok toekeek.

Het dienstmeisje stapte ook in, het portier klapte dicht, Sormani boog met een breeden grijnslach op zijn dik gezicht, en het voertuig reed weg.

„Hij ziet er uit als een Hannibal, na het overtrekken van de Alpen!” zeide Charly op zachten toon.

„Ja, hij is zeker van oordeel, dat hij den veldslag reeds voor de helft gewonnen heeft!” antwoordde Raffles glimlachend. „In gedachte heeft hij zich reeds afgescheiden van zijn makkers — zijn hart is reeds bij de schoone, interessante weduwe. Zoo gaat het steeds — en zoo zal het wel blijven gaan, zolang er nog een enkele Fransche gravin, echt of niet, op de wereld bestaat!”

Niet zonder eenige moeite wisten de beide vrienden zelve een auto te bemachtigen, en de chauffeur kreeg last, hen naar het Grand Hotel te rijden.

Zij hadden reeds van te voren kamers besproken, en konden zich dus aanstonds daarheen begeven, teneinde zich te verfrischen, waarop zij zich naar de groote dinerzaal begaven.

Zij zaten daar nog niet lang, of de gravin trad binnen, in een zeer smaakvol toilet, thans geheel alleen.

„Zij is werkelijk zeer schoon!” mompelde Charly.

„Ja, dat gedecolleteerde toilet van roode zijde zal den armen Sormani den nekslag geven!”

„Weet je nu al onder welken naam zij reist?”

„Ja, zij heeft zich in het vreemdelingenregister laten inschrijven als gravin Chabert — zij heeft zeker veel gelezen van de Balzac!”

Even later ging de deur weer open, en Sormani trad binnen.

Hij had zich blijkbaar zeer gehaast, en was nog bezig, de gardenia terecht te schikken, welke hij in het knoopsgat van zijn smoking had gestoken.

Charly had hem dadelijk in het oog gekregen, en mompelde op zachten toon:

„Alleen — en zonder de 20 000 pond!”

„Ja, de scheuring begint zich reeds te voltrekken!” antwoordde Raffles glimlachend. „Hij bekommert zich al niet meer om zijn reisgenooten, hij handelt als het ware voor eigen rekening! Wat het geld betreft — dat wordt op dit oogenblik natuurlijk veilig bewaard in de safe van het hotel!”

„Zou hij de tasch niet op zijn kamer hebben kunnen laten staan?”

„Charly — als dat waar was, dan verdiende die man zeker dubbel en dwars, dat ze hem onmiddellijk werd afgenomen! Blijf hier even op mij wachten — ik ga mij er dadelijk van overtuigen! Men kan nooit weten — als de liefde zich van ons heeft meester gemaakt, dan doen wij de gekste dingen!”

En Raffles stond op, haastte zich de eetkamer uit, en klom vlug de trappen op naar de tweede verdieping, waar zich, zooals hij wist, de kamer van Sormani bevond.

Hij had haar spoedig gevonden, bukte zich snel, en keek door het sleutelgat.

Het gordijn was echter reeds voor het raam neergelaten, en er viel weinig te onderscheiden.

Een hotelkamerdeur kon echter voor een man als Raffles geen hinderpaal opleveren, en daarom opende hij haar snel met een looper, na te hebben gewacht, tot hij niet het minste gerucht hoorde.

Hij deed de deur weder achter zich dicht, draaide den schakelaar van het elektrische licht om, en had zich binnen enkele tellen overtuigd, dat de tasch niet aanwezig was.

Hij wilde zich reeds weder verwijderen, toen hij op de gang zachte schreden hoorde naderen.

De schreden hielden juist voor de deur op...

De wenkbrauwen van Raffles gingen een eind de hoogte in.

„Wat heeft dat nu te beteekenen?” mompelde hij zacht voor zich heen. „Ah — ik geloof het al te begrijpen! Men komt eens poolshoogte nemen, juist zooals ik het gedaan heb!”

De knop van de deur bewoog zachtjes.

„Een leelijk ding!” aldus zette Raffles zijn alleen-spraak voort. „Die daar buiten is zal de deur openvinden — en zich daarover zeker sterk verbazen! Er is niets aan te doen — ik kan de knip niet op de deur doen, daar men dat natuurlijk zou hooren, en daar het zeker argwaan zou baren nu de bewoner van deze kamer beneden in de dinerzaal is! Raffles — je zult door den zure appel moeten heen bijten, en je moeten verbergen!”

In een oogwenk had Raffles het elektrische licht weder uitgedraaid, en zich onder het bed gerold.

Hij lag daar ternauwernood, of hij hoorde de deur voorzichtig openen — en het volgende oogenblik had hij het gezicht op twee kleine schoentjes, met

grootte zwarte strikken versierd, twee fijne enkels, en een doorzichtige zwarte kous, en den onderrand van een eenvoudige zwarte rok.

„Het dienstmeisje!” fluisterde de Gentleman-Inbreker voor zich heen. „Natuurlijk zij komt eens een kijkje nemen! Ik zou wel eens willen weten wat er bij haar omgaat, nu zij de kamerdeur open heeft gevonden!”

Het licht ging aan, en de deur werd zachtjes dicht gedaan.

En nu bewogen de kleine voetjes zich snel door de kamer.

Er werd een wandkast geopend, het gordijn voor het raam werd een weinig opgelicht — de deurtjes van een ladekast werden geopend — en toen kwamen de kleine voetjes regelrecht op het bed toe.

„Ai!” kwam Raffles, „de zaak neemt een ongewenschten keer! Ik geloof, dat het lieve kind zich eens wil overtuigen, of er iets onder het bed staat!”

Raffles rolde zich zoo dicht mogelijk tegen den muur, en hij prees zich gelukkig, dat het bed niet met het hoofdeinde, maar met een der langste zijden tegen den muur aangeplaatst was.

Het dienstmeisje had zich op de knieën geworpen, en een tastende hand die Raffles bijna aanraakte, voelde onder het bed of daar soms iets verborgen was.

Het volgende oogenblik kon Raffles ontdekt worden.

Maar het dienstmeisje zette haar onderzoek niet verder voort — zij scheen te begrijpen, dat het valies niet onder het bed kon staan, richtte zich weder op, en ging haastig naar de deur.

Daar stonden de kleine voetjes weer stil.

Het licht werd gedoofd, de deur werd voorzichtig geopend, en even daarna weder gesloten.

Raffles bleef nog eenige oogenblikken onbeweeglijk in dezelfde houding, kwam toen snel onder het bed uit, en trad ijlings op de deur toe.

Hij bleef eenige oogenblikken in luisterende houding staan.

Pas toen hij zich overtuigd had, dat hij niet het minste gerucht meer hoorde, opende hij voorzichtig de deur, stak het hoofd door de opening, en keek in beide richtingen de breede gang af.

Daar de meeste gasten nog altijd in de groote eetzaal aanwezig waren, of in een ander restaurant dineerden, was het op dit oogenblik zeer stil in het

groote hotel, en Raffles kon dan ook vlug naar buiten treden en de deur weder met zijn looper sluiten, zonder dat iemand het opmerkte.

Zonder zich te overhaasten daalde hij de trappen weder af, trad de eetzaal binnen, die reeds helder verlicht was, en nam weder naast Charly Brand plaats.

Deze behoefde slechts een enkelen blik op het gelaat van den Gentleman-Inbreker te werpen, om zich te overtuigen dat diens poging vruchteloos was geweest.

„Niets?” vroeg hij op zachten toon.

„Er was niets, Charly! Maar er kwam wel wat — een paar fijne voetjes, gestoken in lage schoentjes, en die hoogstwaarschijnlijk toebehoorden aan niemand anders dan aan Fientje, het Vlaamsche dienstmeisje van mevrouw de gravin Chabert!”

„Mijn hemel — wat kwam zij uitvoeren?” vroeg Charly op verschrikten toon.

„Wel — juist hetzelfde als ik!” antwoordde Raffles glimlachend.

„Maar — dan moet ze je daar toch hebben ver-rast?”

„Dat zou zij ook zeker hebben gedaan, als ik mij niet bijtijds aan haar gezicht onttrokken had door snel onder het bed te kruipen. Het was wel weinig heldhaftig — maar er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin de voorzichtigheid het

beste deel van den heldenmoed is! Het zou dwaas zijn, vooral omdat ik nog niet wist, wie er aankwam, mij in de kamer van een anderen gast te doen betrappen, waarin ik, zooals dat in de rechts-taal heet „wederrechtelijk binnengedrongen” was.”

„En — toen ging zij weder zooals zij gekomen was?”

„Zoo is het!”

„Ze zal zich wel zeer verbaasd hebben over de omstandigheid dat ze de deur openvond!”

„Dat denk ik ook! Zij zal echter wel gemeend hebben, dat Sormani de deur kalm openliet, omdat er nu in zijn kamer toch niets meer was, de moeite van het wegnemen waard! En vertel mij nu eens, wat hier geschied is in dien tijd!”

„Niet heel veel bijzonders! Sormani heeft een paar woorden gewisseld met de gravin — en het is duidelijk waar te nemen dat hij hoe langer hoe meer onder haar betooverenden invloed komt! Ik kan mij echter niet goed voorstellen, hoe die vrouw, als zij inderdaad een avonturierster is, die tasch in handen denkt te krijgen, die zich thans bevindt in de safe van het hotel!”

„Daar blijft zij toch niet ten eeuwigen dage! Eens moet toch het oogenblik aanbreken, waarop Sormani zijn tasch weder opvraagt, om er mee naar Rome te gaan — en op dat oogenblik wacht zij, met het geduld van een kat!”

Vraag uwen winkelier
Cigaretten merk Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

Middernacht.

Omstreeks half negen maakten de vijf heeren van het consortium zich gereed, om, ieder naar zijn smaak, den avond te passeeren.

Zij zouden pas den volgenden dag verder reizen, en daar hun geld zich veilig in de brandkast van het hotel bevond, konden zij dien avond aan het vermaak wijden.

Delarue maakte echter een uitzondering — hij was dadelijk na het diner, dat hij met zijn vier collega's gebruikt had, naar zijn eigen woonhuis vertrokken, en zou daar den nacht doorbrengen, om zich den volgenden morgen aan het station weder bij zijn reisgenooten te voegen.

Bierman, Cohen en Müller namen het besluit, zich naar de Folies Bergères te begeven, aldus de oude traditie volgend, maar zij drongen vruchteloos bij Sormani aan, hen te wilen vergezellen.

De Amsterdamsche juwelier trok een geheimzinnig gezicht, kneep zijn oogen half dicht, en verklaarde dat hij „andere plannen” had.

Zijn beide landgenooten trokken een zuurzoet gezicht, want zij begrepen zeer goed waarin die plannen bestonden, maar zij maakten geen enkele opmerking en bepaalden er zich toe, in zichzelf iets te brommen van „hoe ouder hoe gekker”, „zijn vrouw moest het weten,” en meer van die verwijten, waarvan Sormani zich echter in het minst niets scheen aan te trekken.

Hij scheen zeer in zijn schik te zijn, wreef zijn dikke handen, draaide zijn zwaren knevel op, en bekeek zich in het kleine zakspiegeltje, dat hij ten allen tijde bij zich droeg.

En zoo vertrokken Müller, Bierman en Cohen met een auto naar de plek van het wufte vermaak, terwijl Sormani zich naar zijn kamer begaf, daar zijn toilet nogmaals aan een grondige inspectie

onderwierp, een rijkelijk gebruik maakte van pommade en haarwater, en eindelijk over zijn werk tevreden kon zijn.

Intusschen bevond gravin Chabert zich in haar eigen kamer, op dezelfde verdieping gelegen, en Fientje stond tegenover haar.

De schoone vrouw zat voor de kaptafel, maakte haar opnieuw op, en vroeg toen, zich half naar de blonde Vlaamsche omwendend:

„Is het zoo goed Fientje?”

„Die lok boven je rechteroor nog wat naar voren, Gabrielle!” antwoordde het meisje.

„Waar is Gaston?” hernam de avonturierster „Een verdieping boven ons!”

„Zeg hem dat hij goed op moet letten — misschien doet zich vannacht nog wel een gelegenheid voor — ofschoon ik het niet geloof! Heb je absoluut niets in de kamer gevonden?”

„Voor geen franc waarde! De kerel schijnt alles bij zich te dragen! En zooals ik wel dacht — zijn tasch is in de safe van het hotel! Daarom heeft hij natuurlijk ook zijn kamerdeur open laten staan!”

„Was die open?” vroeg Gabrielle verwonderd. „Weet je het zeker?”

„Je houdt mij toch niet voor een gekkin?” hernam Fientje een weinig ongeduldig. „Denk je dat ik niet weet of ik een looper moet gebruiken, ja of neen?”

Juist op dat oogenblik werd er op bijzondere wijze aan de deur geklopt, en toen Fientje haar opende, stak een jongeman met vlassig haar zijn hoofd om de kier, en vroeg fluisterend:

„Bijt hij toe?”

„Ik kan hem al om den vinger winden!” antwoordde de gewaande gravin glimlachend.

„Je denkt dus morgen met hem samen verder te kunnen reizen?”

„Ik ben er zeker van!”

„Dan moet het maar in den trein gebeuren! Ik zal zorgen, dat ik er ben, en als je de tasch hebt op de gewone manier, dan laat je haar snel door Fientje aan mij brengen. Ik verlaat dan den trein op het eerste het beste station — of misschien kan ik er wel afspringen, en je weet waar je mij vinden kunt!”

„Maar — die Sormani is erg veeleischend, Gaston! Hij is niet zoo spoedig tevreden te stellen!” hernam de avonturierster.

„Dan geef je hem zijn zin!” antwoordde Gaston op cynischen toon. „Voor een half millioen franc moet men iets over hebben! Als je maar gravin blijft!”

„Dat hoef je mij niet te zeggen!” kwam Gabrielle snibbig. „Ik weet heel goed hoe ik mij te gedragen heb! Ik heb hem al uitgenoodigd om aanstaanden herfst op mijn „kasteel” te komen, haha!”

„Denk je dat je er in zult slagen, hem van zijn collega's af te lokken?”

„Je schijnt mij nog altijd niet naar waarde te taxeeren, Gaston!” hernam Gabrielle beleedigend. „Hij reist morgen met mij mede, of ik wil de rest van mijn leven in de „Santé” doorbrengen! Maak jij nu maar dat je wegkomt — ze mogen ons in geen geval bij elkaar zien! In den trein tref ik je nog wel!”

„Waar gaan jullie nu naar toe, vanavond?”

„O, heel deftig!” antwoordde Gabrielle minachtend. „Een gravin kan natuurlijk niet naar een tingeltangel gaan! Wij gaan een paar acten zien van „Carmen” in de Groote Opera! Daarna soupeeren wij waarschijnlijk in Tivoli, en dan . . .

„De rest kan mij niet schelen!” viel Gaston haar in de rede. „Als je maar zorgt, dat je mij het wild onder schot brengt — dat is het voornaamste. Dus tot morgen in den trein naar het Zuiden!”

Gaston knikte de beide vrouwen toe, en was het volgende oogenblik weder verdwenen.

Gabrielle voltooide haar toilet, en zij mocht zonder grootspraak van zichzelf getuigen, dat er weinig mannen te vinden zouden zijn, die weerstand zouden kunnen bieden aan haar verleidingskunsten.

Toch wist zij zich waardig en gereserveerd voor te doen — en Sormani moest wel een grooten dunk krijgen van zijn eigen onweerstaanbaarheid als hij

bedacht, dat hij deze schoone trotsche gravin in zulk een korten tijd had weten te veroveren!

Het was reeds bij negenen, toen een huurauto door de groote koetspoort tot voor het terras van het hotel reed, en daarin stapten de gewaande gravin en de overgelukkige Amsterdamsche diamant-handelaar.

Raffles en Charly hadden van dit alles niets gemist, en zij waren dus volkomen op de hoogte van het avontuur, waarin Sormani zich hals over kop geworpen had.

Zij hadden den man met het vossengezicht en het vlasblonde haar een paar malen in het hotel gezien, en zij twijfelden er nu niet langer aan, of dit moest de handlanger zijn, die later een rol bij de berooving zou vervullen.

Toen de beide vrienden dien avond omstreeks elf uur in de restauratiezaal van het hotel zaten, zeide Charly op zachten toon:

„Denk je dat wij nog in Rome zullen komen, Raffles?”

„Dat kan niemand vooruit zeggen!” antwoordde Raffles. „Gelukt ons deze onderneming — dan zal men daarginds wel zeer op zijn hoede zijn, en zijn maatregelen nemen. Bovendien moet ik mij dan toch eerst van het geld ontdoen en dat zal wel eenige dagen in beslag nemen. Dit beteekent echter niet, dat ik het denkbeeld geheel verwerp, om mij van een deel der juweelen meester te maken!”

„En Henderson?”

„Hij moet thans reeds te Rome zijn, en ik zal hem nog vannacht een telegram zenden — hij moet dadelijk terugkeeren, en in Arles of in Toulon op nadere orders van mij wachten. Ik denk wel dat wij zijn hulp niet noodig hebben. Het is duidelijk, dat de avonturiers den aanslag in den trein zullen uitvoeren, want Sormani zal zijn tasch weder bij zich nemen op het oogenblik, dat hij het hotel verlaat, om zich naar het station te begeven!”

„En wij?”

„Wel, wij reizen natuurlijk met hen mede! En als er in den trein iets gebeurt, als zich een gelegenheid voor mevrouw de gravin voordoet, zich gedurende de reis van het geld meester te maken — dan volgen wij hen tot Rome!”

Nog eenigen tijd hielden de beide vrienden zich in de restauratiezaal op, en daarop zochten zij hun kamers op, die naast elkander waren gelegen, dicht

bij een der breede trappen van de tweede naar de derde verdieping.

„Waar slaapt het dienstmeisje?” vroeg Charly, zoodra zij waren binnengekomen, en hij de verbindingsdeur tusschen de beide kamers had geopend.

„In een vertrek naast dat van haar zoogenaamde meesteres!” antwoordde Raffles.

„Je zou het aan de mooie blauwe oogen en het onschuldige gezicht van dat wicht niet zeggen, dat zij deel uitmaakt van een kleine dievenbende!”

„O, jij ziet er ook fatsoenlijk uit, Charly!” zeide Raffles op scherpen, eenigszins bitteren toon.

Charly verbleekte even, en riep toen verontwaardigd uit:

„Je weet hoe je mij ergert, Raffles, door je zelf op een lijn te stellen met dat dievengespuis. Zij stelen slechts om zichzelf te verrijken en een lui leventje te leiden — jij doet het, om onrecht te herstellen, anderen gelukkig te maken, ontelbare weldaden van allerlei soort te verrichten! Je doet mij pijn met zoo iets te zeggen. De hemel weet hoe gaarne ik zou willen dat je dit leven liet varen — maar nu jezelf verklaart, geen ander middel te kennen, om aan het noodige geld te komen, waarmee je zooveel bittere ellende lenigt — nu help ik je — en daarvan heb ik nog geen oogenblik spijt gehad! En nu genoeg hiervan — wat zullen wij doen?”

„Voorloopig zullen wij kalm den loop der gebeurtenissen afwachten! Ik wil wel eens zien hoever onze gravin het spelletje drijft! Ik wil haar niet beledigen — maar ik vermoed, dat zij het zeer ver zal drijven, terwille van de goede zaak! Zij moet Sormani er toe brengen, alleen met haar verder te reizen, daar zij wel begrijpt, dat zij niets kan uitrichten zoolang hij in het gezelschap van zijn collega's is — en om hem daartoe te bewegen zal zij... zeer vriendelijk voor hem moeten zijn!”

„Wat een beroep!” riep Charly op minachtenden toon uit.

„Ja, smakelijk kan ik het ook niet noemen!”

kwam Raffles schouderophalend. „Het is niet veel anders dan hetgeen er in alle groote steden in huizen van ontucht geschiedt, en waarvan wij dagelijks berichten in de bladen kunnen lezen. Alleen wordt het hier op een eenigszins minder grootere schaal verricht, en ook een weinig minder aanstootelijk — maar in den grond blijft het natuurlijk juist hetzelfde! Wij kunnen rustig afwachten, wat er geschiedt, want Sormani denkt er natuurlijk niet aan, zijn geld vannacht op zijn kamer te nemen, en de trein naar het Zuiden vertrekt pas om half negen!”

Het middernachtuur had reeds geslagen, en het werd reeds stiller in het groote hotel, toen een man met een smal vossengezicht en vlaskleurig haar zich voorzichtig heenboog over de leuning van de breede trap, die van de tweede naar de derde verdieping leidde, en naar beneden keek, zoo, dat hij een vrij groot gedeelte van de breede gang kon overzien.

Telkens als hij voetstappen hoorde, richtte hij zich op, en hield zich, alsof hij langzaam de trap afdaalde of besteed.

Maar eindelijk scheen zijn geduld te worden beloond.

Want daar naderde Gabrielle, vergezeld door Sormani, wienst zwarte oogen koortsachtig schenen te schitteren.

Het paar ging snel langs de trap, en stond stil voor de deur van Sormani's kamer.

Deze stak vlug zijn sleutel in het slot, — de deur ging open... de juwelier en de avonturierster traden haastig en geruischloos binnen, nadat de schoone vrouw schijnbaar angstig, schuwe blikken terzijde had geworpen, om zich te overtuigen, dat niemand haar zag....

En daarop ging de deur zachtjes dicht.

Op het gelaat van den man met het sluike vlassende haar vertoonde zich een leelijke grijns.

Hij besteed vlug de trap weder, en mompelde grinnekend voor zich heen:

„Dat zaakje is in orde!”

HOOFDSTUK VII.

Waar het geld bleef.

Juist op tijd vertrok de trein naar het zoele Zuiden.

Maar de heeren Bierman en zijn drie collega's Müller, Cohen en Delarue, hadden vruchteloos gewacht op de komst van Sormani, en tenslotte hadden zij wel het besluit moeten nemen, zonder hem te vertrekken.

Op het allerlaatste oogenblik, een paar seconden voor de trein zou vertrekken, kwam een telegramjongen het perron opsnellen, luid schreeuwende: „Telegram voor Delarue! Telegram voor Delarue!”

De Parijsche juwelier wenkte den jongen, legitimeerde zich snel, brak het telegram open, en las met luide stem aan de anderen voor:

„Ben overgelukkig. Reis met den volgenden trein. Wacht mij te Rome. Sormani.”

Bierman slaakte een vloek, en bromde tusschen de tanden:

„Ik wist wel dat er zoo iets met Sormani zou gebeuren! Wij hadden dien Don Juan thuis moeten laten — hij houdt ons oonoodig op! Nu zullen wij een halven dag werkeloos te Rome op hem moeten wachten!”

En zoo vertrok de trein van half negen met de vier juwelierhandelaars, terwijl het vijfde lid van het consortium zich nog eens uitrekte, en het besluit nam met den volgenden trein, in gezelschap van de schoone gravin, tot aan de Italiaansche grens verder te reizen.

Sormani achtte zich een zeer gelukkig man — omdat hij volstrekt niet wist welke rampen hem boven het hoofd hingen....

Het was omstreeks half twee, en Sormani en Gabrielle hadden gezamenlijk geluncht, onder het vaderlijk oog van den oberkellner, die heel nauwkeurig wist wat er dien nacht was voorgevallen, en lieten zich nu gezamenlijk, terwijl Fientje in een afzonderlijke auto met den grooten koffer volgde, naar het Gare d'Alliance rijden.

Sormani was in de wolken — maar daarom hield hij niet minder stevig zijn valies vast, met den kostbaren inhoud, die hij, alvorens het hotel te verlaten, in het kantoor van den gérant nog eens had nageteld.

Zooals hij wel kon verwachten — er ontbrak geen centime aan.

Hij had drie plaatsen besteld in den trein naar het Zuiden, twee voor zichzelf en de gravin in de eerste klasse, een voor het dienstmeisje in de tweede klasse, — want hij wilde het liefst zooveel mogelijk alleen zijn met de bekoorlijke Française.

Op nog geen vijftig schreden achter deze beide auto's volgde een andere huurauto, waarin Gaston gezeten was, die van alles op de hoogte was gehouden, en nu met denzelfden trein zou reizen.

De reis zou met een tamelijk grooten omweg, plaats hebben over Lyon, Arles, Marseille, Nizza en Genua, om verder over Livorno de Eeuwige Stad te bereiken.

Het duurde vrij wat langer dan de reis door Zwitserland — maar Sormani zou dan ook des te langer kunnen genieten van het gezelschap der schoone vrouw.

Zoodra hij was ingestapt, plaatste Sormani zijn kostbare tasch boven zich in het net, was daarna Gabrielle behulpzaam bij de plaatsing van haar

eigen kleine valies, en het zich ontdoen van haar grooten hoed, dien zij tijdens de reis zou verruilen tegen een elegant reishoedje.

Juist op tijd vertrok de trein, maar Sormani had tot zijn spijt en teleurstelling moeten zien, dat er nog drie andere reizigers in zijn compartiment plaats namen.

Van een teeder tête à tête zou dus voorloopig geen sprake kunnen zijn.

Maar gelukkig stegen twee reizigers reeds te Sens uit, en slechts een bejaarde, tamelijk slaperige heer bleef in het compartiment achter.

En zonder zich aan de tegenwoordigheid van dezen reiziger te storen, boog Sormani zich over de kleine hand van de gravin heen, welke zij hem glimlachend poogde te onttrekken, en overdekte ze met vurige kussen.

Na eenigen tijd haalde Gabrielle een kleinen gouden sigarettenkoker te voorschijn, en nam er een sigaret uit, terwijl zij daarop den koker glimlachend aan Sormani voorhield.

Deze nam er een sigaret uit, en vroeg toen:

„Hindert het rooken je niet, mijn engel?”

„Volstrekt niet!” antwoordde de avonturierster coquet. „Ik zelf rook immers ook! Bovendien — wij zitten hier in een rookcoupé — en om dien slaperigen ouden heer behoeven wij ons niet te bekommeren!”

Sormani streek een lucifer af, hield die bij de sigaret, welke Gabrielle met de sierlijke vingertjes tusschen haar lippen had gestoken, en stak daarop een sigaret aan, terwijl de avonturierster zijn bewegingen met een loerenden blik volgde.

Haar gelaat was echter weer een en al glimlach toen de juweelenhandelaar de sigaret had aangestoken, de lucifer doofde, en haar aankeek.

„Zoo zou ik nu mijn geheele leven met je willen reizen, lieveling!” kwam hij, terwijl hij haar een hartstochtlijken blik toewierp. „Nu pas weet ik wat leven is! Je hebt mij tot de gelukkigste van alle stervelingen gemaakt!”

„Dat zeggen de mannen altijd!” hernam Gabrielle pruilend. „Je zult weer naar je land terugkeeren, en dan zul je mij vergeten hebben!”

„Nooit!” riep Sormani op hartstochtlijken toon. „Ik zal je nooit kunnen vergeten, Gabrielle — en als het niet volstrekt noodzakelijk was, dat ik mij naar Rome begaf, dan zou ik je verlof vragen

je reeds nu een bezoek op je kasteel te mogen brengen!”

Even vertoonde zich een uitdrukking van schrik op het gelaat van de avonturierster, maar toen riep zij vroolijk uit:

„Je zoudt er op dit oogenblik niet erg welkom zijn, mijn waarde! Het krioelt er van schilders en stucadoors, timmerlieden en ander werkvolk, want er worden groote herstellingen aangebracht, die ik tot dusverre altijd had verschoven. Maar zoodra alles gereed is, moet je mij bepaald komen opzoeken!”

„Ik verlang niets liever, Gabrielle!”

Eenige oogenblikken rookte de juwelier zwijgend voort.

Toen zeide hij, de sigaret onder zijn neus heen en weer bewegend:

„Een heerlijke sigaret — maar er is een eigenaardige aroma aan!”

„Geen wonder — zij worden speciaal voor mij vervaardigd!” antwoordde de avonturierster lachend, maar haar oogen hadden een loerende uitdrukking.

Zij had, toen zij haar slachtoffer een sigaret presenteerde, haar horloge geraadpleegd, na zich te hebben overtuigd, dat de trein zoo juist het station Montbart gepasseerd was, ongeveer een uur rijdens van Dijon verwijderd.

De oude heer naast hen was nu volkomen in slaap gesukkeld, en scheen volstrekt niets te bemerken, van hetgeen er om hem heen gebeurde.

Toen Sormani de sigaret bijna geheel had opgerookt, bracht hij met een vaag gebaar de hand aan het voorhoofd, en zeide, terwijl hij de lippen met de tong bevochtigde:

„Het is hier vreeselijk warm — zouden wij geen raampje open zetten?”

„Maar het staat half open, Maurice!” antwoordde de gewaande gravin.

„Dat is vreemd — ik heb het zoo benauwd.... ik.... het is mij alsof mijn hoofd in vuur staat.... ik word zoo duizelig.... mijn tasch.... mijn tasch....”

Sormani had deze laatste woorden onbewust in zijn eigen taal gesproken, maar Gabrielle scheen ze uitstekend te begrijpen, want haar zwarte oogen vlogen onwillekeurig naar het valies boven het hoofd van haar slachtoffer.

De juweelenhandelaar was half van de bank op-

gestaan, en scheen de hand naar zijn tasch te willen uitstrekken.

Maar halverwege viel hij machteloos weer neder. Zijn hoofd viel op zijn borst.

Hij trachtte de oogen wijd te openen, maar zij vielen zijns ondanks dicht.

Zijn lippen bewogen zich, maar geen enkel geluid kon er zich een weg over banen.

Toen zakte hij in den hoek neder, een rilling liep als een zenuwtrekking over zijn gelaat, en toen lag hij stil.

De oude heer was een oogenblik te voren wakker geworden, en staarde den reiziger naast zich verschrikt aan.

Toen wendde hij den blik naar de gewaande gravin, en zeide:

„Zie toch eens wat er met mijnheer gebeurt, madame! Wat scheelt hem toch!”

„O, die vreeselijke flauwtjes!” riep Gabrielle op wanhopigen toon. „Mijn man verkeert in groot gevaar, mijnheer! De dokter heeft gezegd, dat deze toestand waarin hij thans verkeert ernstige gevolgen kan hebben! Zijn wij nog ver van een station?”

„Wij zijn hoogstens tien minuten van Dijon verwijderd!”

„Dan moeten wij daar uitstappen!” riep de avonturierster op wanhopigen toon. „Ik durf niet verder met hem reizen, zoolang hij in dezen toestand is!”

„Wilt gij dat ik aan de noodrem trek, madame?”

„Nee, dat is volstrekt niet noodig, mijnheer!” antwoordde Gabrielle haastig. „Zijn leven loopt geen onmiddellijk gevaar — en wat zou het ons ook helpen, als de trein midden in de vlakte stilstond?”

„Wil ik eens gaan zien of er geen dokter in den trein is?”

„Dat is heel vriendelijk van u, mijnheer — maar een dokter kan hem toch niet helpen! Hij ontwaakt steeds uit zichzelf uit dezen toestand. Maar gij zoudt mij een groot genoegen kunnen doen, als gij even een wakend oogje op hem wilt houden, totdat ik zijn bagage aan mijn dienstmeisje gegeven heb, zoodat wij dadelijk kunnen uitstappen!”

„Natuurlijk ben ik tot uw dienst, mevrouw!” antwoordde de gediensstige grijsaard.

Gabrielle stond op en tilde geholpen door den ouden heer, het zware valies uit het net.

Zij opende de deur van het compartiment, betrad de gang, liep haastig den wagon ten einde, en vond daar, even voor den harmonicadoorgang, Fientje reeds op haar wachten, blijkbaar zeer opgewonden.

„Pak aan!” beet de avonturierster haar toe, terwijl zij haar het valies in de handen duwde. „Geef het dadelijk aan Gaston, en laat hij zorgen, dat hij zich in de drukte op het perron spoedig uit de voeten maakt.”

„Is alles goed gegaan?”

„Voortreffelijk! Hij slaapt als een os, en in de eerste uren wordt hij zeker niet wakker!”

„Wat doe jij?”

„Heb je je verstand verloren?” siste de avonturierster ongeduldig, „weet je dat niet meer? Ik stap natuurlijk met hem mee uit, en ik laat hem naar een ziekenhuis brengen — maar wij samen maken dat wij over de Zwitsersche grens komen, maak dat je nu weg komt!”

En zij duwde Fientje in den doorgang, en haastte zich zelf naar de coupé terug.

De oude heer keek nog altijd zeer ontdaan naar het beweginglooze lichaam van Sormani.

Het scheen hem op te luchten, dat de „echtgenoot” van den armen man weder terugkeerde.

„Mijnheer uw man heeft zich in het geheel niet bewogen, madame!” zeide hij met bevende stem. „Wat scheelt hem toch?”

„Het is een soort van verlamming, mijnheer!” antwoordde de zoogenaamde gravin met tranen in haar stem. „Iedere aanval brengt hem wat nader aan den rand van het graf — en hij is toch nog zoo jong! Wat zou ik moeten beginnen als ik hem zou moeten verliezen, zijn wij er spoedig?”

„Nog hoogstens vijf minuten, madame!” antwoordde de oude heer, die zich zeer zenuwachtig scheen te maken.

„Gelukkig!” zuchtte Gabrielle, „dan kan ik mijn armen man naar het ziekenhuis laten overbrengen, zulke aanvallen duren minstens een paar dagen.”

Zij bleef dicht voor Sormani staan teneinde hem zooveel mogelijk te onttrekken aan de blikken van de passerende passagiers, en haalde verlicht adem toen de trein eindelijk stilstond in het station van Dijon.

De portieren werden geopend en Gabrielle leunde

uit het geopende raampje en had spoedig een paar conducteurs op de hoogte van het geval gebracht.

Twee hunner, geholpen door een kruier, tilden den bewusteloozen man uit de coupé, droegen hem door de smalle gang, en vervolgens buiten het station, waar hij in een huurauto werd gedragen.

De chauffeur, die een goede fooi van „mevrouw de gravin” kreeg, ontving het bevel den bewusteloozen man naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis te rijden, waar de echtgenoot zich dadelijk zouervoegen zoodra zij voor haar bagage had gezorgd.

Toen zij dit echter gedaan had, dacht zij wel aan andere dingen dan zich om Sormani te bekommeren, maar stapte in den eersten trein die naar de Zwitsersehe grens vertrok teneinde zich bij haar beide medeplichtigen te voegen....

Intusschen had Gaston, zoodra de trein zich langzamer begon te bewegen bij de nadering van Dijon, zijn plaats verlaten, teneinde Fientje tegemoet te gaan, die nu het kostbare valies wel reeds van zijn minnares in ontvangst zou hebben genomen.

Daar hij haar echter niet op de afgesproken plek vond, ging hij haastig terug, een weinig ongerust, en tusschen de tanden vloekend.

Hij doorliep snel de lange gang, die de verschillende wagons met elkander verbond, maar nergens kwam hij de gewaande kamenier tegen.

De trein stond reeds stil en de portieren werden reeds geopend, toen Gaston, nu zeer ongerust, zich naar de coupé wilde begeven waar hij zijn minnares wist in de meening, dat er iets spaak was geloopt.

Maar eensklaps zag hij Fientje zitten in een derde klass coupé!

Hij trad er binnen en ging op haar toe....

Zij sliep!

Hij schudde haar heen en weer maar zij bleef rustig doorslapen.

Een der andere passagiers zeide:

„Dat meisje slaapt al minstens een half uur, mijnheer! Moet zij hier uitstappen?”

„Natuurlijk,” riep Gaston wit van woede. „Zij moet wakker worden!”

Ruw schudde hij haar heen en weder, tot zij slaperig de oogen opende en een verwilderden blik om zich heen wierp.

Zonder een woord te spreken, rukte Gaston haar woedend overeind, en voerde haar de coupé

uit, terwijl zij ternauwernood op de been kon blijven.

Zoodra de twee medeplichtigen een stille plek in de gang hadden bereikt, beet Gaston haar toe:

„De tasch! Wat heb je met de tasch gedaan?”

„De tasch? Ik weet van geen tasch!” stamelde Fientje, die langzamerhand haar bewustzijn scheen te herkrijgen.

„Wat!” gromde Gaston, „wil je soms zeggen, dat Gabrielle je de tasch zoeven niet gegeven heeft, het zou toch vlak voor Dijon gebeuren?”

„Zijn wij dan al in Dijon?” riep Fientje verschrikt uit. „Maar dat is onmogelijk!”

„Schreeuw niet zoo!” beval Gaston op ruwen toon. „Ga mee naar haar coupé.”

Hij trok haar met zich voort, en een oogenblik later stonden zij voor het compartiment waar Gabrielle en haar slachtoffer gezeten had, thans bevond er zich niemand behalve een oude heer, die hen nieuwsgierig en een weinig verschrikt aanstaarde.

Een enkele blik was voldoende, om hen te doen zien, dat het kostbare valies verdwenen was....

Gaston trok Fientje weder met zich mede naar de gang, en siste haar toe:

„Wat is er gebeurd? Waarom heb je de tasch niet? Heb je Gabrielle dan in het geheel niet gezien?”

„Neen! Ik heb haar niet gezien!”

„Wel vervloekt! Heb ik dan met beginnelingen, met uilskuikes te doen!” brieschte Gaston op giftigen toon. „Wat heb je gedaan? Hoe kwam je zoo diep in slaap?”

Fientje dacht even na, en slaakte een gedempten kreet van woede en wraakzucht!

„Wat is er?” vroeg Gaston ongerust.

„Nu geloof ik het te begrijpen!” antwoordde Fientje. „Een kellner uit den spijswagen is mij namens Gabrielle een kop thee komen brengen, en toen ik dien had opgedronken voelde ik mij plotseling zoo duizelig en zwak, dat ik moest gaan zitten en toen zeker in slaap ben gevallen!”

„Wat! Zij zal het toch niet gewaagd hebben....!” schreeuwde Gaston. „Kom mee — zij kan het perron nog niet verlaten hebben!”

En zijn medeplichtige half ondersteunend, verliet Gaston den trein, juist toen hij zich weder in beweging zou stellen.

Maar van Gabrielle was niets meer te zien.

De trein rolde onder de overkapping uit....

En toen de beide dieven hem half onbewust nakeken, zagen zij uit een der portierraampjes twee menschen leunen, die tegen hen schenen te lachen — een oude heer, met een eerwaardig gezicht — en Fientje in eigen persoon, of ten minste iemand die sprekend op haar geleek.

En tusschen hen in was een gedeelte van het kostbare valies te bespeuren!

Gaston gaf een schreeuw van woede en ijde dadelijk naar den stationchef!

Maar toen op het volgende groote station drie gendarmen den trein doorzochten, telegrafisch gewaarschuwd door den stationchef van Dijon — toen hadden Raffles en Charly met den buit reeds lang den trein onderweg verlaten, om korten tijd later over te stappen in de auto door Henderson naar de plek gebracht, waar Raffles hem besteld had....

De volgende aflevering (No. 423) bevat:

DE GEBOCHELDE.

In den
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen wekelijks twee afleveringen, onderscheidenlijk van

RAFFLES

ook wel genaamd LORD LISTER, de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

25 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten woudlooper door hem zelf verteld

in fraai gekleurden omslag.

20 cents per nummer.

Elk nummer een afgerond verhaal.

HET BOEK VOOR ALLEN

Elke aflevering bevat een volledigen Roman.

25 Cent

Geen periodiek heeft zoo'n rijken inhoud.

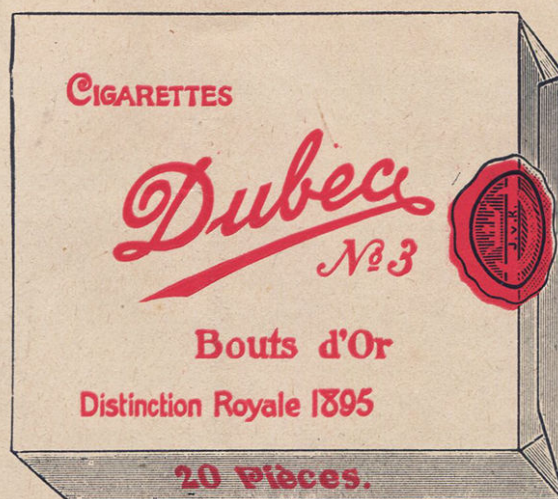
==== Zie de verrassing op den omslag. ====

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCHER TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885